

CO PŘIJDE, AŽ NEBUDETE DOMA

ANDREAS WINKELMANN

HOST

KIO KAN

Copyright © 2017 by Rowohlt Verlag GmbH,
Reinbek bei Hamburg
Translation © Bohumila Kučerová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu HOUSESITTER
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-903-1

Věnuji Nině, protože jí rád naháním strach.

Dům obklopovala temnota, jen osvětlená okna v přízemí působila jako pozvání.

Pojď dál, buď náš host, chceme, aby ses tu cítil jako doma.

Setrval tiše ve svém úkrytu a pozoroval světlo z jisté vzdálenosti, jak to dělal celý život. Odstup byl pro něj důležitý. Až příliš často se stávalo, že jakmile se do toho světla ponořil, změnilo se a ztratilo na své hřejivosti. A pak nezbylo nic z toho konejšivého pocitu, že konečně našel svůj domov. Světlo v sobě ukrývalo možnosti i nebezpečí, bylo zároveň lákadlem i zkárou. To pochopil už dávno, za jedné z mnoha dlouhých osamělých nocí, kdy zíral ze svého okna na skleněné koule pouličních svítílen a pozoroval hmyz, jenž stále znovu nalétal do světla, přestože v něm nacházel jen svoji smrt.

Nyní se u okna domu něco pohnulo. Byla to ta žena. Vysoká bruneta se srdečným úsměvem a hnědýma očima. Při těch nemnoha příležitostech, kdy se dostal do její blízkosti, cítil, jak by mu dělala dobře. Obklopovalo ji něco, pro co nenacházel slova. Některé ženy to měly, jiné ne. Mareike to měla. Ale na Mareike teď nesmí myslet, protože když mu hlavu ovládla vzpomínka na ni, posedlo ho něco, co nedokázal udržet pod kontrolou.

Viděl, jak se bruneta vrací. Postavila cosi na kulatý stůl v jídelně a on pozoroval, jak se jí pohybují rty, když mluví. Naklonila se nad stůl, přehodila si dlouhé vlasy přes levé rameno a pohlédla přímo k oknu.

Světlo v nitru domu činilo všechno, co se odehrávalo venku ve tmě, neviditelným. Proto ho bruneta nemohla vidět, pro něj

samotného se však nacházela jako na dobře nasvícené scéně. Mohl ji sledovat v naprostém klidu, jak přistupuje docela blízko k okenní tabuli a hledí ven do tmy. Její oči se nejprve zvětšily, pak je přivřela, jako by něco hledala, nakonec se napřímila a zkřížila typicky ženským obranným způsobem ruce na hrudi a prohodila něco přes pravé rameno. O chvílku později se po jejím boku objevil muž.

Středně vysoký, štíhlý, s krátkými hnědými vlasy a hubeným obličejem. Byl to obličej, který si zapamatoval a na který nikdy nezapomene. Muž položil ženě ruku kolem pasu a hleděl ven spolu s ní. Najednou sebou trhl a bruneta se očividně polekala. Muž propukl v smích, a než mu mohla žertem vlepit políček, zmizel z okenního výřezu. Něco za ním zavolala. Člověk jí nemusel odečítat ze rtů, aby věděl, že to byla nadávka. Bruneta setrvala u okna ještě okamžik, pak uvolnila šňůrky závěsů a zatáhla je.

Vyloučila ho ze scény.

Byl zmatený.

Vidět ho v žádném případě nemohla. Ale co vzbudilo její obavy? Vycítila něco? Možná si v té chvíli uvědomila, že ji může zvenku v jasně osvětleném okně vidět každý. A ten okamžik uvědomění v ní oživil staré úzkosti, o kterých si myslela, že už na ně dávno zapomněla – tak to určitě bylo. Stejně ho to rozladilo, protože teď bude muset změnit svoje stanoviště, pokud ji chce dál pozorovat. Jen neochotně opustil svoje místo za živým plotem, protáhl se mezerou a přikrčený se plížil na druhou stranu pozemku. Přitom se nebezpečně přiblížil pouliční lampě před domem. Musel si dávat pozor, aby ho neosvítala.

V půli cesty k dalšímu oknu strnul, přitiskl se k zemi a přikrčil se.

Něco zaslechl.

Tiché kroky na betonovém chodníku.

V příštím okamžiku vyšel na ulici starý muž. Vedl na šňůře ošklivého čokla. Stařík se pohyboval jako v polospánku a taky pes působil líným dojmem. Psy je však neradno podceňovat,

už třikrát ho nějaký vyčenichal a vyhnal z jeho pozorovatelný. Tenhle si ho ale našťestí nevšímal. Zastavil se u sloupu na příjezdové cestě, aby si ho označoval. Jeho pán netrpělivě zatahal za vodítko a za okamžik oba zmizeli v noční temnotě.

Za oknem, pod kterým dřepěl, se nacházela kuchyně. Tady nebyl žádný závěs, který by se dal zatáhnout. Zato ale byly mezi špaletami připevněny dvě poličky s bylinkami v malých porcelánových květináčích. Ty rostliny mu bránily ve výhledu! Brunetu uvidí pouze tehdy, když bude stát přímo před oknem. Přitom právě na tyhle obrázky celý den čekal. Přes den se užíral nudou, ale protože nevěděl, kdy přesně ti dva vyrazí na letiště, musel je chtě nechtě pozorovat od rána do večera. Zarádoval se, když bylo zřejmé, že se to protáhne až do pozdního večera.

Zalezl zpátky do křoví, usedl na zem, opřel se zády o tenký kmínek mladého tisu, skrčil kolena a díval se. Nechal na sebe působit světlo, ztratil se v něm a přestal vnímat, jak ubíhá čas.

Náhle se dveře malého rodinného domu v zahradní ulici hamburské čtvrti Bergedorf otevřely. Rychle opustil svoje místo, přitiskl se k zemi a sledoval scénu z mravenčí perspektivy.

Nejprve vyšla ven bruneta. Přehrabovala se ve své velké kabele, pravděpodobně příručním zavazadle. Byla oblečena sportovně elegantně: kozačky na vysokém podpatku, sahající až ke kolenům, k nim krátká černá sukně a přiléhavá kožená bunda. Vlasy jí spadaly na ramena. Zdálo se mu, že cítí její drahý parfém.

Její přítel vyšel ven hned vzápětí a postavil na chodník nejprve její a pak svůj kufr. Nakonec za sebou zavřel dveře a zamkl.

Cestou k vozu prošli velmi blízko kolem něj. Přitiskl se k zemi ještě těsněji a odvrátil obličej, protože se obával, že by mohl odrážet světlo pouliční svítlny.

Plastová kolečka kufrů příšerně hlasitě drkotala. Prošli celé dva metry od něj. Teprve když uslyšel tiché zapípání, jak muž odemkl auto, zvedl hlavu natolik, aby na oba viděl. „Jsi připravený na tuhle dovolenou?“ zeptala se bruneta.

Muž zabouchl dveře kufru a objal ji. „Těším se na ni,“ odpověděl. Pak se ti dva políbili.

Ležel tam v hlíně a myslel na to, že to udělá hned. Nebude čekat další dva týdny. Jemu prostě rozbije lebku, na to by stačila jediná prudká rána. Ji jen omráčí a oba strčí do kufru auta. Všimli by si něčeho sousedi? Co kdyby vykřikla? Tohle *co by bylo, kdyby* mu nesvědčilo, pokaždé, když o něčem intenzivně přemýšlel, ho rozbolela hlava. Věci musely probíhat uvážlivě a pomalu, bez překvapení. Kromě toho si naplánoval úplně jiný průběh, a kdyby všechno uspěchal, připravil by se o to nejkrásnější.

Než muž nastoupil do vozu, ještě jednou se zastavil a ohlédl se k domu. Oči se mu nedůvěřivě zúžily. Na co myslel? Došel strach, že se za jeho nepřítomnosti může s jeho domovem něco stát?

Konečně nastoupil, nastartoval motor a vůz se rozjel do noci.

Vyčkal, dokud zvuk motoru úplně neodezněl. Pak čekal ještě další chvíli pro případ, že by nějakého souseda probudil hluk auta nebo drkotání kufrů a šel vyhlédnout z okna. Teprve když zvolna prochládal, zvedl se s námahou ze země a vykročil ke dveřím domu.

Než se začal věnovat zámku a poplašnému zařízení, ještě jednou se otočil a oběma v duchu popřál šťastný let.

Především ale návrat ve zdraví.

O DVA TÝDNY POZDĚJI

„Vážení cestující, nad Hamburkem se v této chvíli nachází bouřkové pásmo. Doufali jsme, že se do našeho přistání přesune dál, ale zdá se, že našla v našem hanzovním městě zalíbení. Přistání bude proto poněkud neklidné, není však žádný důvod k obavám.“

Hlas pilota z reproduktorů na palubě zněl naprosto klidně. Thomas Bennett opravdu nehodlal propadnout obavám.

„Prosím, uveďte sedadla do vzpřímené polohy, zaklapněte stolky před sebou a připoutejte se.“

Letadlo se začalo otřásat a naklánět. Mezi dvěma sty pasažéry se šířil neklid. Hekticky šhubali za bezpečnostní pásy, nervózní matky hystericky okřikovaly své fňukající děti, z toalety vyšla starší dáma, která zjevně zapoměla, kde má sedadlo. Z pásku pohodlných cestovních kalhot jí vykukovalo fialové kombiné. Čtveřice sotva dvacetiletých mladíků, u nichž nebylo zcela jasné, zda jsou opilí, nebo prostě jen rozjaření, a kteří si už předtím vysloužili od stevardky napomenutí, hlasitě povykovala a jeden z hochů napodoboval zvuky letadla řítícího se k zemi.

Thomas Bennett se naklonil přes uličku a štouchl mladíka do ramene.

„Nech toho, kamaráde, děcka jsou už tak dost vystrašená a moje přítelkyně taky. Nesnáší přistávání.“

Mladý muž, který se doposud jen smál a žertoval, byť poněkud šibeničním způsobem, pohlédl na Thomase a jeho mimika se změnila. V očích mu zaplál vztek.

„Hele, nevtrovaj. Seš tady šerif, nebo co?“

Thomas ten výpad nečekal, vždyť mladíka oslovil vlídně, skoro dobrácky. Saskia vedle něj křečovitě svírala opěrky sedadla. Nevěděl, jak zareagovat, ale naštěstí se objevila stevardka a důrazně mladého muže vyzvala, aby zmlkl. Energicky mu zaklapla stolek a sjela ho výhrůžným pohledem.

Sotva odešla, vyskládal mladík z prstů pistoli, namířil ji na Thomase a dělal, jako by stiskl spoušť. Drze se přitom šklebil. Poté se naklonil směrem k Saskii a jazykem naznačil oplzlé pohyby.

Saskia položila Thomasovi ruku na předloktí a zavrtěla hlavou v tichém „nech to být“. Naštěstí. Thomas by stejně nevěděl, jak na tu obscénnost tady v letadle reagovat.

Středomořské opálení po dvou týdnech strávených na Mallorece jí nesmírně slušelo. Její pleť nabyla bronzového zbarvení a hnědé vlasy jí malinko zesvětlaly. Thomas ji pozoroval při surfování ve stoje, jak se ve svých velmi úsporných bikinách

zdánlivě bez námahy vznáší na vlnách s pohledem upřeným do dálky, obklopená zlatým světlem zapadajícího slunce. S mokřými vlasy vypadala štíhleji a nějak zranitelněji, a Thomas se musel sám sebe znovu ptát, zda ji dokáže ochránit.

Teď se k ní naklonil a políbil ji.

„Promiň,“ pošeptal jí do ucha, aby ten hulvát na druhé straně uličky nic nepostřehl. „Jakmile vystoupíme, zabiju ho.“

„Ale musí to vypadat jako nehoda.“

„Zakopne a spadne do turbíny letadla. Moji ženu nebude nikdo beztrestně balit.“

„Moji ženu!“ opakovala a Thomas cítil, jak se její nálada změnila a lehkost vystřídal vážný tón, jen nechápal proč.

„Přítelkyni. Myslel jsem samozřejmě přítelkyni.“

Teď už jí z tváře zmizel i poslední zbytek úsměvu.

„Samozřejmě.“

Letadlo se položilo na pravý bok, zvuk motoru na okamžik zesílil. Pak následovalo prudké cuknutí, někdo vykřikl a Saskia pevně sevřela Thomasovi předloktí. Světla zhasla.

„Zabiju i pilota, pokud s těmi vtípký nepřestane,“ zažertoval.

Teprve když letadlo obnovilo víceméně klidný let, uvolnila Saskia svoje křečovitě sevření. Na předloktí se mu jako rudé pŕlměsíce rýsovaly otisky jejích nehtů.

„Nenávidím to,“ vyrazila ze sebe spolu se zadržovaným dechem.

„Nerad ti to připomínám, ale to tys trvala na tom, že poletíme.“

Saskia se zhluboka nadechla. „Vlastně jsem plánovala, že ti to řeknu až doma,“ začala a sklonila se k malé brašně, kterou měla stát mezi nohama. „Ale vzhledem ke skutečnosti, že oba brzy bídne zahyneme, je nyní možná ten nejlepší okamžik.“

Podala Thomasovi krabičku zabalenou v dárkovém papíře a převázanou rudou mašlí.

„Dárek?“ podivil se Thomas a cítil, jak mu náhle vyschlo v krku. S námahou polkl.

Přede dvěma měsíci se Saskia přistěhovala do jeho domu. Úspěšně přestáli zatěžkávací zkoušku společně prožitého všed-

ního dne, i když se vzhledem k jeho pracovnímu vyčerpání vídali jen večer. Přesto ale její kartáček vedle jeho a dlouhé vlasy v umyvadle a ve sprše byly neklamnou známkou velkých změn. Poprvé v životě zažíval vážný vztah, přesto by ho nenapadlo požádat Saskii o ruku. Na to bylo ještě příliš brzy a z jeho pohledu je nic netlačilo k tomu, aby dál žili prostě jen tak, bez oddacího listu a všeho toho povyku kolem svatby. Nikdy nemluvili o sňatku, dokonce ani v žertu. Uniklo mu něco? Přála si Saskia slyšet během jejich první společné dovolené žádost o ruku? Proto o tu cestu tolik stála? Ale i kdyby něco takového plánoval, určitě by ji o ruku nepožádal na pláži dovolenkového ostrova. Nic tak kýčovitého od něho nemohla čekat.

„Otevři to,“ vyzvala ho.

Než to stačil udělat, letadlo sebou ještě jednou prudce šklublo a temnou kabinu ozářil blesk. Saskia zaryla lokty do podpěrek, ruce křečovitě zatáté. Thomas zaklesl své prsty do jejích.

„Neboj se, jsem tu s tebou.“

Pustil se do vybalování dárku. Proč mu to bylo tak zatěžko? Proč by jí ten dárek nejráději vrátil a vyzval ji, aby vyčkali na vhodnější okamžik?

Nebyl to ale prsten.

Byl to žlutý krejčovský metr.

Thomas uchopil tu plastovou krabičku a povytáhl z ní pár centimetrů. Nechápatě na ně zíral.

„Co to je?“ otázal se.

„Krejčovský metr,“ odpověděla Saskia.

„Ano, jistě... ale... k čemu?“

„Abys mohl měřit obvod mého břicha. Každý den. Příštích sedm nebo osm měsíců.“

„Ne, nesmíš zvedat nic tak těžkého!“

Thomas vyskočil, chňapl po kufru, který se kolem nich zvolna kolébal na pásu se zavazadly, a vyzvedl ho na vozík.

„Nejsem přece nemocná,“ namítla Saskia.

„Přesto nesmíme nic riskovat.“

Přitáhla si k sobě dolů jeho hlavu a políbila ho. Okolostojící pasažéři je pozorovali, což bylo Thomasovi trochu nepříjemné, protože ten polibek byl očividně vášnivý.

„Miluji tě,“ pošeptala mu do ucha.

Thomas už nestačil její milostné vyznání opětovat, jelikož se na pásu objevil nyní také jeho kufr. Postavil ho na vozík vedle Saskiina a vydali se směrem k východu. Jelikož letadlo přistálo až o půl jedenácté večer, byla přiletová hala relativně prázdná a klidná.

Thomas však klidný nebyl. Dříve či později se ho Saskia zeptá na jeho pocity, tím si byl jist, a on zatím jen zoufale hledal ta správná slova. Kdyby mu navrhla manželství ještě v letadle během přistání, dal by svůj souhlas a nějak by se vyrovnal s tou potupou, že v tomto ohledu jako muž selhal. Ale zpráva o jejím těhotenství ho úplně vyvedla z míry. Při zpětném pohledu byl vděčný za to nepřiliš hladké přistání, neboť díky němu mu Saskia nemohla věnovat příliš mnoho pozornosti. V zaměstnání dokázal při osobních rozhovorech zachovat dokonale zdvořilou fasádu, i když ho nějaký kolega příšerně dráždil svou tupostí nebo neznalostí. Ovšem při pohledu na ten žlutý krejčovský metr, symbol největšího přelomu v jeho životě, jaký si uměl představit, se v duchu jakoby zhroutil. První jasné myšlenky byl schopen, teprve až letadlo dorolovalo do své parkovací polohy před terminálem.

Těhotná.

Dítě.

Bude otcem.

Čekal na přívál radosti, který ho přiměje s hlasitým smíchem sevřít Saskii v náruči a zasypat ji polibky. Ale zatím se nic takového nedostavilo. Od obdržení té zprávy zůstal zamlklý a byl Saskii vděčný, že ho nechává na pokoji. Pravděpodobně tušila, co se v něm odehrává – anebo lépe řečeno, domnívala se, že to ví. Protože důvod toho, proč byl tak otřesený, se skrýval tak hluboko v jeho nitru, že ani Saskia ho nikdy nemohla vypátrat. Thomas o něm ještě nikdy s nikým nemluvil – ani se Saskii ne.

Skleněné dveře před nimi se samy otevřely a vypustily je ven na stanoviště taxíků před příletovou halou. Vysoké svítilny vydávaly teplé načervenalé světlo. Mokrá asfalt se leskl, v dálce občas proťal oblohu osamělý blesk vzdalující se bouřky. Noční obloha byla z větší části černá, místy ale posetá hvězdami. Okamžitě je obklopilo na Německo nezvyklé lepivé dusno.

„Úplně jako na Mallorce,“ konstatoval Thomas.

Ihned k nim přispěchal taxikář, ale Thomas zavrtěl hlavou. Byli tady vlastním vozem, stál v parkovací budově číslo pět. Parkování zde sice nebylo nejlevnější, ale Thomas nehodlal svůj téměř nový vůz nechat stát bez dozoru dva týdny před domem. Tady na parkovišti ho přinejmenším střežila videokamera.

Musel se zastavit u přechodu, protože kolem bezohledně prosvištěl vysokou rychlostí taxík.

Ze zadu do něj kdosi narazil vozíkem se zavazadly.

„Ale hleďte, to je šerif se svojí ustrašenou princinou.“

Byla to ta čtveřice z letadla. Před Thomasem se tyčil mladík, kterého předtím napomenul. Byl větší a silnější než on a táhl z něj alkohol.

„Tak co? Pořád seš tak chytřej?“

Výrostci je obklopili. Thomas cítil, jak se mu žaludek sevřel strachy. V dohledu nebyl nikdo, kdo by jim mohl pomoci.

„Omlouvám se, nestojíme o nepříjemnosti,“ řekl.

„No jasně že ne, ty posero.“ Mladík se obrátil k Saskii. „A co tady naše princinka? Dělá ti to pořádně? Anebo to chceš radši zkusit s pravým chlapem?“

Zase předvedl tu hnusnou hru s jazykem.

Saskia mu bez varování vrazila facku, až to mlasklo.

Kluk ucukl a zakopl o Thomase. Jeho kamarádi pobaveně ha-lekali. „Ty blbá krávo!“ vyrazil ze sebe mladík.

„Tak to by snad...“

„Vo co ti jde?“ zařval kluk, prudce se otočil k Thomasovi, chytil držadlo vozíku a zatřásl jím.

„Nějaký problém?“

Hlas přicházel od vchodových dveří do terminálu. Stáli tam dva muži z ochranky v černých uniformách.

Kluk okamžitě vozík pustil a dal se na ústup.

„Ne, všechno je oukej, žádný problémy,“ houkl.

„Takže se ztraťte.“

Hoši poslechli a bez otočení se vzdálili.

Thomas za nimi hleděl, srdce mu divoce bušilo a ruce křečovitě svíraly držadlo vozíku.

„Debilové!“ vyrazila ze sebe Saskia popuzeně.

Nezdálo se, že by byla nějak vystrašená, jen našťvaná.

„Zbláznila ses?“ vyjel na ni Thomas. „Takové situace se neřeší násilím. Mohlo se to snadno zvrhnout.“

Ve voze panovalo ticho. Bylo slyšet jen jednotvárné vrčení motoru.

Saskia byla zcela vyčerpaná a během jízdy stále usínala. Hlava jí vždy padla na stranu, narazila do okenní tabule, což ji probudilo, zmateně zamrkala a pak znovu usnula. Ve spánku jí nervózně škubaly ruce a pokládaly se jí na břicho, jako by chtěla něco pevně sevřít.

Nepohádali se sice, ale Saskia byla uražená, že na ni po tom incidentu na letišti tak hrubě vyjel. Že ona jeho chování pokládá za zbabělé, sice neřekla, ale nebylo to ani potřeba. Thomas sám se cítil jako zbabělec. Stále musel myslet na to, jak se schovával za vozíkem, zatímco Saskia převzala iniciativu. Liitoval, že se nezachoval lépe. Ale teď už se to nedalo napravit.

Když vůz odbočil do Zahradní ulice, pouliční lampy už nesvítily. Oba okraje vozovky byly jako vždy plné zaparkovaných aut. Stavební pozemky v této části města byly drahé, a tudíž malé, většina majitelů vlastnila jedno parkovací místo, ale pro druhý vůz už nestačilo, a tak nezbývalo než ho nechat stát u obrubníku. Thomas doufal, že snad najde místočko přímo před domem, protože na výjezdu stálo Saskiino auto. Jak se blížili k nevelké moderní novostavbě, všiml si ke svému údivu, že se v okně svítí. Pak si ale uvědomil, že k poplašnému zařízení patří taky automatické rozsvícení světla, jež má budit dojem, že majitelé jsou doma. V jeho domě sice ještě nedošlo k žádnému

vloupání, ale člověk nikdy neví. Svoje přímé sousedy informoval, že odjíždí na dva týdny na dovolenou a že se v domě bude přesto svítit, ale pravděpodobně by jim to bylo stejně jedno. Nalevo od něj bydlel mladý párek hipsterů, ti nebyli vlastně skoro nikdy doma, a pokud ano, tak pořádali večírek. Ona byla zaměstnaná v módní branži, on dělal do reklamy. Soused napravo byl stařík, jediný zbylý „původní obyvatel“ ulice. Byl to takový nahluclý mrzout a Thomas měl podezření, že by svému mladšímu, dobře vydělávajícímu sousedovi nějakou tu vloupačku jen přál.

Města dokážou být naprosto anonymní, pokud si to jejich obyvatelé přejí. A tady si to přáli.

Před jeho příjezdovou cestou našťěstí žádný vůz nestál, i když měl Thomas co dělat, aby se vmáčkl do těsné mezery. Saskia se při jeho manévrování probudila a zmateně se rozhlížela kolem sebe.

„To už jsme tady?“ otázala se rozespale a hřbetem ruky si zakryla zívající ústa.

Thomas vypnul motor.

„Jak se cítíš?“ Vzal ji za ruku.

„Docela dobře. Dítě se ještě nechystá na svět, řekla bych.“

„Velmi vtipné!“

Nepodívala se na něj, její pohled klouzal po temné ulici. Na čele se jí objevilo pár ustaraných vrásek.

„Proč nenechají ty lampy svítit i v noci?“

Byla to spíš výčitka než otázka. Saskia měla strach ze tmy. Když byla malá, došlo v domě jejích rodičů k vloupání, a přestože si skoro na nic nepamatovala, strach v ní zůstal. Proto při svém nastěhování k Thomasovi přede dvěma měsíci s nadšením uvítala informaci, že je v domě instalováno poplašné zařízení.

„K vloupáním dochází převážně ve dne,“ sdělil jí Thomas, který znal statistiky. „Lupiči ti vyklidí dům, zatímco ty budeš pracovat vzadu na zahradě. I zločinci se potřebují v noci vyspat.“

„Skvělé! Hned se cítím o něco líp.“

Thomas chtěl ještě něco dodat, něco smělého ohledně té záležitosti na letišti, ale nenapadla mu ta správná slova.

„Pojďme dovnitř, jsem k smrti unavená,“ řekla Saskia a otevřela dveře. Tuhle šanci Thomas propásl.

Vystoupil a vyndal z úložného prostoru vozu její kufr.

Saskia už na něj čekala u domovních dveří. Thomasovi se nedařilo zastrčit do zámku pořádně klíč, jako by z druhé strany něco překáželo. Vytáhl ho, přesvědčil se, že je to ten správný, a zastrčil ho znovu. Opět na něco narazil.

„Co se děje?“ ptala se Saskia.

„Nevím... něco tam vadí...“

Konečně zámek povolil a klíč se v něm otočil.

„Tak prosím.“ Thomas otevřel dveře a nechal Saskii vstoupit dovnitř.

Hned na prahu se zarazila. „Co je to za divný pach?“ Nakrčila nos.

Thomas vyvlekl do schodů přede dveřmi její těžký kufr. Když ho na chodbě odložil, taky zavěťřil.

„Nevím, co ti připadá divné.“

„Je to tu cítit jinak než dřív.“

„Ano, zatuchle. Dva týdny se tu nevětralo.“

„To bude asi tím,“ zamumlala Saskia. „Ještě se rychle osprchuju a pak hned zalezu do postele.“

„Dobrá. Přinesu zatím svůj kufr.“

Saskia měla pocit, jako by táhla do schodů tělo sedmdesátileté ženy. Je to opravdu jen únava po dlouhém dni, anebo se už projevují první známky těhotenství? Zatím na sobě nic nezaznamenala, dokonce ani žádné ranní nevolnosti. Objeví se až později? Kdo ví, vždyť to, že je těhotná, ví teprve týden.

V mobilu měla uložené důkazy, které Thomasovi zatím ještě neukázala. Fotografie gravitestu, video, jak proužek papíru mění barvu. První důkaz jejího těhotenství, první známka života jejího dítěte. Žádný zrnitý černobílý snímek z ultrazvuku, nýbrž video nahrané v hotelové koupelně s palmovými listy v pozadí. Počátek nového života.

Přestože přijít do jiného stavu neměla v plánu, teď jí tak nějak připadalo, že nastal ten správný čas. Před několika měsíci přestala snášet antikoncepční pilulky a musela je vysadit. Před početím se chránila tím, že stanovila neplodné dny pomocí pravidelného měření teploty. Možná je nesprávně vyhodnotila, možná výsledky zkreslila lehká chřipka, v každém případě je to tak, že v životě neexistují náhody a vše probíhá podle určitého plánu. A osud si přeje, aby se ona a Thomas stali rodiči.

Naskýtá se ovšem otázka, zda je na to Thomas připraven.

Musela si přiznat, že ji jeho chování na letišti trochu zklamalo. Věděla samozřejmě, že nemá rád fyzické násilí, zbraně a rvačky. Že ji však v téhle konkrétní situaci ohrožení nedokázal ochránit, bylo na pováženou. Chápala sice důvody, proč se k ní poté choval tak hrubě, ale po chuti jí nebyly. Obořil se na ni jen proto, aby se sám před sebou ospravedlnil a vinu přenesl na ni.

Muži. Není to s nimi jednoduché.

V poschodí se na odpočívadle znovu zarazila a natáhla do nosu vzduch. Ten pach byl pro ni poněkud cizí. Byl cítit jakoby... stáří. Jinak to nedovedla popsat. Asi je opravdu přetažená.

Dveře do ložnice byly pootevřené. Saskia zírala do temnoty v mezeře a ptala se sama sebe, zda zůstaly otevřené, když odcházela. Najednou si vzpomněla, že ten večer před dvěma týdny měla pocit, jako by ji někdo pozoroval. Dojem, že se v zahradě někdo skrývá a civí na ni oknem, byl tak silný, že se o něm zmínila Thomasovi. Ale ten jako vždy nebral její obavy vážně a v legraci ji ještě víc vystrašil. Ale tam venku někdo byl, tím si byla Saskia jistá.

Ten pach, pootevřené dveře... chtěla zavolat na Thomase, ale ten vyšel znovu ven k vozu, a tak to nechala být.

Ušetřila si cestu do ložnice a špinavé oblečení ze sebe svlékla přímo v koupelně. Pak pustila vodu ve sprše, počkala, až potoče teplá, a vrhla na sebe pohled do zrcadla. Pár věcí chybělo, ty se nacházely v jejich kufrech, ale ty zbylé byly uspořádané jinak než obvykle. Upoutal ji přitom nepořádek na skleněné policičky pod zrcadlem. Nevzpomínala si, že by koupelnu zanechala v takovém stavu.

Potlačila v sobě vzrůstající paniku. Je možné, že za ten chaos může ona sama. Měla před odjezdem naspěch, vrátila se z odpolední směny.

Vstoupila do sprchy, seřídila ještě teplotu vody, nastavila hlavu jejímu proudu a nechala jej po sobě stékat. V tom okamžiku se jí zdálo, jako by se jí podlaha pod nohama zachvěla. Jako by se dole něco překotilo na zem. Vystoupila zpod sprchy a naslouchala. Nic však neslyšela.

Možná jen Thomas dole zabouchl dveře.

Thomas prošel ve tmě obývacím pokojem ke dveřím na terasu, aby dovnitř pustil čerstvý vzduch. Saskia měla pravdu, v domě byla cítit zatuchlina, ale to nebyl po dvou týdnech v neobývaném domě žádný div. Když otevřel dveře, všiml si, že bílá klika je zašpiněná. Ulpěly na ní černé otisky prstů. Den před dovolenou Thomas ještě posekal trávu a pak vyčistil sekačku, zřejmě se pak vrátil do domu se špinavýma rukama. Jeho paní na úklid byla za normálních okolností velmi důkladná, ale zrovna teď měla třítydenní dovolenou.

Očistil kliku, vyšel ven na terasu a rozhlížel se po zahradě.

Trávník za těch čtrnáct dní vyrostl a zřejmě tu byl pořádný vítr, protože křesla na terase stála jinak než obvykle. Thomas ohmatal měkké podložky. Byly vlhké. Vítr pravděpodobně nasměroval déšť až pod stříšku. Ale copak nábytek před odjezdem sám neodnesl do domu?

Vrátil se do obývacího pokoje, rozsvítil – a zděsil se! Nic nebylo jako předtím – stůl, pohovka, lampy, všechno bylo zpřeházené. Knížky, které jindy stály v knihovně, se válely na stole mezi nádobím, jež patřilo do kuchyně. Na zemi ležely prázdné plastové láhve, v knihovně objevil otevřenou konzervu, ze které čouhala lžíce.

Vloupání, blesko mu hlavou. Sáhł pro mobil, jenže ten měl v kapse bundy a bunda ležela v autě.

Takže pevná linka.

Dobíjecí obvod s telefonem se nacházel v kuchyni.

Nejprve najdu Saskii, rozhodl se, ale zároveň rozrazil dveře do kuchyně.

Pohyb. Stín.

Něco těžkého ho praštilo velkou silou do hlavy, podlaha se rozhoupala, svět se s ním zatočil, v uších mu začalo pískat, všechno zaplavilo oslnivě bílé světlo a místnost se s ním převrátila vzhůru nohama. Thomas se zapotácel, padl k zemi, následoval další tvrdý náraz do lebky a pak se všechno rozplynulo v nic.

Krev a vlasy smyl ještě v kuchyni pod futuristicky stylizovaným kohoutkem. Když prsty odstraňoval z ostré kovové hlavy kusy kůže, řízl se a jeho vlastní krev se smísila s krví toho muže. Krouživý proud vody spláchl směs do odtoku. Hluboce se naklonil nad kohoutek, přidržel u něj ústa a napil se.

Pak se napřímil a kohoutek zatáhl.

Ale slyšel dál šumění vody.

Přicházelo seshora.

Bruneta stála pod sprchou.

Mokrá stopa z okapávajícího kladiva ho následovala z kuchyně až ke schodišti. U jeho paty se na chvíli zastavil a naslouchal. Voda bez přestání crčela, jako by se v ní bruneta chtěla rozpustit a spolu se špínou spláchnout i sebe. Po návratu mu přišla jiná, nebyla to ta stejná žena, kterou před čtrnácti dny pozoroval při odjezdu. Proč byli oba tak plní napětí? Zeptá se jí na to a ona mu dříve či později odpoví.

Vyzul si boty a stoupal po schodech jen v ponožkách. V levé měl díru, kterou se dral ven palec. Vadilo mu to a prohledal celý dům, nenašel však jedinou jehlu a zašívací bavlnku. Dříve bývaly takové věci v každé domácnosti. Dosud měl před očima obraz matky, jak sedí večer u televize a štipuje ponožky, zatímco on se dívá na večerníček. *Milé děti, tiše sedte, na pohádku se mnou hleďte.* Matka si tu větu vždycky tiše pobrukovala.

Běhat tu s dírou v ponožce, to se zkrátka nesluší!

Šumění vody ustalo v okamžiku, kdy vystoupal na vrchol schodiště.

Dveře do koupelny byly pootevřené, jejich šterbinou viděl brunetu za skleněnou stěnou. Vzala z tyče velkou bílou osušku,

naklonila trup dopředu a chtěla si vytříit vlasy do sucha. Najednou však strnula, nakrčila čelo, strčila si ručník pod nos a číчала k němu.

Několikrát se jí utřel. Je možné, že na něm ulpěl jeho pach?

Bylo zajímavé jí pozorovat. Její znepokojený pohled putoval od osušky k odkládací policičce pod zrcadlem. Vytušil dopředu, že zabloudí až ke dveřím, a rychle o krok poodstoupil. Teprve když slyšel, že ručník přece jen použila a vytírá si s ním vlasy, znovu nakoukl nedověřenými dveřmi dovnitř. Byla k němu otočená zády. Sledoval hru svalů pod obnaženou kůží. Byla velmi štíhlá, každý jemný sval se pod kůží jasně rýsoval. Pleť měla silně opálenou, jen tam, kde jí před sluncem chránily bikiny, zůstala světlá místa.

Konečně si stoupla s rozčuchanými vlasy před zrcadlo, setřela z něj ručníkem vlhký povlak, upustila ho na podlahu, natočila se z boku, dívala se na sebe a rukou si jemně přejížděla po břiše. Připadalo mu, že ho schválně vystrkuje dopředu, přestože na této části svého těla byla stejně štíhlá jako na celém těle. Stála tak docela dlouhou chvíli a hladila se.

Byla dokonalá a překrásná.

Náhle se ještě více zastyděl za díru na ponožce a napadlo ho, že by snad mohl seběhnout dolů a about si boty. Ale chodit po koberci v patře v botách se slušelo ještě méně.

Ušetřila ho dalšího rozhodování, protože se odvrátila od zrcadla a zamířila ke dveřím.

„Thomasi,“ zavolala, „máš tady nahoře...“

A tu ho uviděla.

Strnula, doširoka rozevřela oči, z hrdla se jí vydral podivný zvuk a zapotácela se.

Udělal krok kupředu, kladivo v ruce. Dýchl na něho teplý, vlhký vzduch a k tomu její pach, ten živočišný pach ženské kůže.

Jelikož tušil, že se vzápětí rozječí, přiložil si prst na ústa a udělal: „Pššš.“

Bohužel to nemělo žádaný účinek. I přesto začala ječet.

Zavřel za sebou dveře a zatlačil ji dovnitř.

„Vítej doma. Tolik jsem se na tebe načekal!“

V místnosti nebylo kam utéct. Okno tvořila jen úzká štěrbina vysoko na zdi, aby dovnitř nebylo vidět zvenčí. S jekotem vycouvala až do sprchy, ze které právě vystoupila.

„Nekřič, teď už bude všechno dobré, jsi doma!“

Ale ona se nechtěla uklidnit.

Znovu v něm začal stoupat ten starý rytmus.

Úder, úder, pauza...

Rytmus, který se sám od sebe postavil jejímu pronikavému jekotu, rozléhajícímu se ve vykachličkovaném sprchovém koutu.

Úder, úder, pauza...

O ČTYŘI TÝDNY POZDĚJI

Mrtvola ženy ležela s rozbitou hlavou na posteli. V těžišti těla kolem boků, kde její váha nejvíce tlačila do matrace, se nashromáždilo hodně krve, takže první klamný dojem předpokládal zranění v této oblasti. Ale když člověk lůžko obešel, rychle rozeznal na levé straně hlavy ošklivou ránu. Lebeční kost, která je na tomto místě vlastně velice pevná, někdo velmi silným úderem rozdrtil.

Jako důlek v blatníku, pomyslela si Priska Wagnerová a polkla to, co jí hrozivě stoupalo do hrdla. Byla zvyklá na ledasco, ne však na obnažený mozek a roztráštěnou lebku. I po deseti letech práce u policie ještě existovaly věci, které viděla poprvé.

Jelikož ji pohled na smrtelné zranění tak šokoval a měla co dělat, aby ho snesla, obrátila svou pozornost raději k ložnímu prádlu. Proč spala ta žena pod povlečením propagujícím Bayern Mnichov? Priska by to stěží chápala i u muže, ale u ženy? Upnula se na tu otázku, přestože odpověď na ni určitě k vyřešení případu nijak nepřispěje – ovšem vyloučit se to samozřejmě taky nedalo. Třeba byl ten příšerný čin následkem hádky dvou zapřisáhlých fanoušků různých fotbalových klubů. Koneckonců ti jsou schopni poprat se do krve i na ulici.

Zatímco si povlečení podrobně prohlížela, padl jí do oka otisk, kterého by si normálně nevšimla. Skrýval se přímo v emblému fotbalového klubu. Dvě jednotlivé krvavé skvrnky oddělené od sebe asi dva centimetry širokým čistým proužkem. Samy skvrny měly neobvyklý tvar: dva pravoúhelníky se zaoblenými rohy. Už na první pohled bylo Prisce jasné, že obě skvrny nevznikly samostatně, ale patří k sobě. Pachatel musel být nepozorný nebo jednat ve velkém stresu, a tak se dopustil chyb. Právě díky takovým chybám byly vraždy jako tato zpravidla rychle objasněny.

„Co je to?“ vyslala Priska otázku do prostoru za sebou. Při příchodu pozdravila technika pro zajišťování stop Ruperta Friedhoffa. Ten stál teď přímo za jejími zády. Priska toho zamlklého muže, o kterém se povídalo, že býval vynikající šermíř a jen o vlas mu unikla olympijská nominace, znala jen zběžně. Nikdy si nevyměnili víc než pár zdvořilostí, což ale Prisce nijak nevadilo. Do okruhu jejích přátel a známých, který ostatně nebyl nijak velký, nepatřil nikdo z jejích spolupracovníků. Pokládala pro svoji psychickou pohodu za lepší oba světy od sebe striktně oddělovat.

Friedhoff se postavil vedle ní. Přitom si šrouboval stativ pod fotoaparát. Jeho pohyby byly pomalé a úsporné. Naklonil se nad skvrnu, jako se malé dítě naklání nad zajímavého broučka: obezřetně, uvážlivě a soustředěně.

„Krvavý otisk,“ potvrdil její domněnku.

„Od čeho?“

„Jelikož teprve začínáme, nemohu nic stanovit s určitostí, ale nejspíš od vražedné zbraně.“

„A na co ji tipujete?“

Friedhoff pokýval hlavou ze strany na stranu.

„Kladivo?“

„Hlava kladiva by zanechala jednoduší otisk,“ namítla Priska.

„Možná má to rozdělení na vině záhyb látky.“

Priska se nad tím zamyslela. Její pohled dál spočíval na tom nápadném povlečení. „Jste fotbalový fanoušek?“ zeptala se.

Friedhoff na ni poprvé pohlédl zpřima.

„Fotbal je tupý a brutální sport bez špetky elegance,“ pro-
nesl pohrdavě.

Priska mu položila ruku na rameno. Bílý plastový oblek jí
pod prsty zašustil.

„A já si už myslela, že tohle o něm soudím jen já sama.“

Friedhoff zvedl koutky úst v plachém úsměvu. Odvrátil se,
poklekl k velké hliníkové bedně a začal se v ní přehrabovat.

Ten chlap si fakt vybral správné povolání, pomyslela si
Priska. Jako reportér by se určitě neužil.

Jako na zavolanou se vedle ní objevil Hannes Kerkmann,
aby vyplnil mezeru v hovoru. Mrtvolu si nevyšímal, civěl do
svého poznámkového bloku a hryzal tužku. Její konec byl už
úplně roztřepený a mokrý a na rtech mu ulpěly úlomky ze-
le-
ného laku. Jednou bude Priska muset tomu začátečníkovi, kte-
rého jí přidělili před rokem, vysvětlit, jak odporný zvyk je to
a jak jí jde na nervy to jeho mlaskání.

Kerkmann byl skoro metr devadesát vysoký a nepředstavi-
telně hubený. Jeho věčně pomačkané oblečení mu plandalo
na vychrtlém těle a ty boty! Velikost čtyřiapadesát, jak jí pro-
zradil. Outdoorová kvalita se zpevněným okrajem a goretexo-
vou membránou. V jeho velikosti těžko sehnatelná. Zakoupil
je v internetovém obchodě, specializovaném na nadměrné ve-
likosti obuvi. Špičky bot byly odřené a promáčkuté, protože
věčně o něco zakopával. Vůbec se zdálo, že nemá své tělo pod
kontrolou. Vždy když ho Priska zdálky pozorovala, vyskako-
valo jí slovo „mimochodník“. U koní se jednalo o anomálii,
která nebyla v jezdeckých soutěžích vítaná a v klusáckých do-
stizích mohla dokonce vést k diskvalifikaci. Kerkmann byl sa-
mozřejmě člověk, ale jeho chůze působila legračně, protože
spolu s pravou nohou u něj vyrážela dopředu zároveň i pravá
ruka a naopak. Sledovat ho při tanci musel být mimořádný
zážitek.

Své černé vlasy nosil dlouhé. Priska musela přiznat, že jsou
moc hezké, každá žena mu je musí závidět. Ona tedy určitě.
Měl chlapecký obličej s pravidelnými rysy, rovné zuby a vý-

razné tmavé oči. Příjemná tvář na podivném těle – tohle si Priska pomyslela, když ho viděla poprvé. Až příliš hezká a příliš otevřená na službu u policie. Neuměl si nasadit nicneříkající výraz, chyběla mu jakákoli vychytralost, prostě se tvářil stále nezáludně, přátelsky a většinou pozitivně. Mnohem víc by se hodil na skautského vedoucího. Ráda si ho představovala, jak sedí na pařezu a hraje na kytaru, obklopený houfem chlapců, kterým nijak nevadí jeho falešné tóny, ale nechávají se strhnout jeho zjevem a způsoby. Ano, přesně tak to bylo: z Kerkmanna vyzařovalo nadšení pro život. Bylo jí záhadou, jak se mohl někdo jako on dostat k vyšetřování vražd. Musela mu nicméně přiznat, že jeho přítomnost má v sobě něco zářivého a radostného. Když člověk pohlédl Kerkmannovi do obličeje, mohl se lehce nechat svést k tomu, aby začal věřit, že lidé jsou ve své podstatě dobří.

„Zámkem na bočních vchodových dveřích opravdu někdo manipuloval,“ zamumlal. „Ovšem velmi obratně, známky poškození jsou téměř neznatelné. Musel to být profík.“

Priska tu informaci nechala v sobě doznít. Avšak Kerkmannovo mlaskání, pohled na rozdrcenou část jak mrtvolu na lůžku, tak Kerkmannovy tužky byly na ni prostě příliš. Otočila se a opustila místnost.

„Něco dalšího?“ otázala se, když sestupovala ze schodů.

„Pachatel přinesl do domu špínu zvenčí. Písek ze zahrady, kusy trávy, protože trávník byl zřejmě čerstvě posekaný. Ovšem jen do kuchyně, tam si zul boty a dál šel v ponožkách. Dostal se k domu přes pozemek vzadu. Ten je chráněný křovím a lesíkem.“

Tato informace přišla Prisce jako na zavolanou. Zamířila přímo k zadním dveřím a vyšla ven na terasu rodinného domku. V minulých dvou dnech hodně přšelo a vzduch byl čistý a poměrně chladný a dělal jí dobře. Bylo teprve krátce po deváté, slunce stálo v tuto dobu ještě nízko na obloze a úzké pruhy jeho světla se prodíraly hustým listovým lesíka vzdáleného asi sto metrů od domu. Zazníval z něj ptačí koncert, který se k tomu, co se v domě odehrálo, příliš nehodil.

Priska vykročila až k okraji trávníku. Zahrada byla veliká, ale pečlivě udržovaná. Nikde žádný plevel, vše bylo uspořádané, stromy a keře přesně sestříhané. Trávník, záhony i cestičky lemovaly kameny. Priscin otec měl taky takovou zahradu, spíše výstavní kousek než kus přírody, člověk tu poznával pruský smysl pro plnění povinností a maloměšťáctví. Takhle se to Priska jednou odvážila před otcem formulovat. Půl roku s ní pak nemluvil.

Mrtvola na posteli byla ve věku jejího otce nebo o něco mladší, tedy krátce před důchodem. Do kterého už nenastoupí.

„Co víme o oběti?“ otázala se svého poslušně vedle ní kráčejícího asistenta. Partnerem ho zatím nazývat nechtěla, to ještě nějakou chvíli počká.

„Ulrike Bokelmannová, věk padesát osm, diplomovaná pečovatelka o seniory. Činná v domácí péči. Neprovdaná, bezdětná. Žila tu sama, je to dům jejích rodičů. Žádné policejní záznamy. Sousedí ji popisují jako klidnou, spíš uzavřenější, ale přátelskou. Jen jeden z nich se o ní vyjádřil jako o – cituji – podlé a paličaté babě.“

„Takže už máme pachatele.“

„No, já nevím...“ Konec tužky opět zmizel v Kerkmannově puše. „Ten muž má skoro osmdesát a bez chodítka neudělá ani krok.“

„Kerkmanne, to byl vtip!“

„Jo tak!“

Kerkmann vtipy moc nechápal a bude ještě nějakou dobu trvat, než se s tím Priska srovná. Vtipkovala ráda, milovala sarkasmus, který jí skvěle pomáhal překrýt všechnu tu bolest, utrpení a krutost, s nimiž se setkávala. Bez humoru žádný vyšetřovatel daleko nedojde. Hannes Kerkmann je zkrátka na tuhle práci až moc velký dobrák. Vyláme si na ní zuby. Dříve či později. Chlápci jako on nepatří do světa, ve kterém ona žije.

„A pročpak ten souseď neměl paní Bokelmannovou rád?“

„K povinnostem paní Bokelmannové patřilo vyhodnocovat stupeň potřebnosti péče pro posudkového lékaře a pan Kranz,

to je jméno toho souseda, tvrdí, že mu odepřeli třetí stupeň, prý proto, že zatím ještě nenosí hlavu pod paží.“

„Hledme, pocit zneuznání ohledně potřebnosti péče, velmi neobvyklý motiv vraždy. To jsme ještě neměli.“

Kerkmannovi se teď rty přece jen zkrivily v náznaku úsměvu.

„Dotazování sousedů jinak nepřineslo žádné výsledky,“ pokračoval. „Nikdo neviděl žádnou podezřelou nebo neznámou osobu, ani v posledních dnech, ani dnešní noc.“

Priska mlčky přikývla a klouzala pohledem po okolí.

Prostý domek ze sedmdesátých let uprostřed zastavěné ulice plné zvědavých sousedů. Priska vyrůstala v podobném prostředí. Každý tu znal každého, nic neuniklo pozornosti ostatních. Vlastně bylo zhola nemožné spáchat tu zločin, aniž by si někdo něčeho všiml. Pachatel ale hrála do not poloha parcel na této straně ulice. Lemoval je úzký pruh lesa, který je odděloval od průmyslové zóny.

„Jsou tam za těmi stromy jen řemesnické dílny, nebo taky fabriky?“ zeptala se.

„Já... hm, já nevím. Proč?“

„Protože v závodech se pracuje dvacet čtyři hodin denně, ale v dílnách se po skončení pracovní doby zhasnou světla. Pachatel určitě přišel z toho směru, takže tam pošlete pár lidí, aby se informovali.“

„Jasnačka.“

Priska na okamžik zavřela oči. Jestli Kerkmann řekne ještě jednou „jasnačka“, už se neudrží. Tohle slovo používal vždycky, když od ní přijal pokyny. Příšerně jí lezlo na nervy.

„Provedte rekapitulaci,“ vyzvala ho.

Kerkmannovi trvalo půl minuty, než pochopil, co po něm chce.

„Možný průběh trestného činu,“ začal, jak ho to Priska naučila.

„Jelikož doba smrti nastala podle soudního lékaře mezi dvaadvacátou a čtyřiaadvacátou hodinou, vníkl pachatel pod rouškou tmy do zahrady ze zadní strany a vůz ponechal pravděpodobně

v nedaleké průmyslové čtvrti. Vyzná se v zámcích, je profesionál, snad pracuje jako zámečnick. Protože na základě prvních poznatků můžeme konstatovat, že dům nebyl prohledáván ani že něco chybí, nejednalo se o loupežnou vraždu. Pachatel přišel se záměrem usmrtit svoji oběť. Překvapil ji ve spánku a zabil ji dvěma údery těžkým předmětem, podle soudního lékaře pravděpodobně kladivem. Oběť zemřela okamžitě. Soudě podle ohledání stop, opustil poté pachatel dům nejkratší cestou zadními dveřmi. Máme nepoužitelné otisky nohou a případně vlasy, ale ty mohou patřit také jiným návštěvníkům domu. Jedna sousedka hovořila o pravidelných kávových dýcháncích. Obětí činu je osmapadesátiletá Ulrike Bokelmannová, pečovatelka, neprovdaná, bezdětná. Musíme předpokládat, že pachatel svoji oběť znal, a sice natolik, že se z této známosti mohla vyvinout nenávisť, která je pro takový čin nezbytná.“

Priska věnovala Hannesi Kerkmannovi uznalý pohled.

„Dobrá, teď já,“ řekla, nadechla se a spustila.

„Využil ochrany, kterou mu poskytovala tma a blízký lesík, aby se přiblížil k domu. Věděl přesně, jaký nástroj bude potřebovat na levný zámek u zadního vchodu a také ve které místnosti jeho oběť spí. Dům tedy znal, už v něm někdy byl. Což znamená, že svou oběť znal. Musel také vědět o tom, že má lehké spaní. Proč jinak by si vyzul boty a šel dál jen v ponožkách? O čistotu mu asi nešlo. Pokud tu ovšem nemáme co do činění s nutkavým chováním. Umí velmi dobře zacházet s kladivem, jinak by jako vražedný nástroj zvolil spíše nůž.“

Když Priska skončila, oba se zamyšleně odmlčeli. Pak se Priska zeptala: „Měla oběť nějakého partnera nebo přítele?“

Kerkmann nahlédl do svého bloku.

„Sousedka hned odvedle, paní Erika Niefeldová, tvrdí že ne. Podle jejího názoru se paní Bokelmannová plně věnovala svému povolání a po několika nezdařených pokusech nechtěla s muži už nic mít.“

„Aha. Dobrá. Zkontrolujte, zda ale přece jen nehledala partnera. Na internetu, při tanečních seznamovacích večírcích a tak podobně.“

„Jasnačka.“

Priska se zatvářila, jako by ji rozbolely zuby.

„Kerkmanne...“

„Ano?“

Hleděl na ni dychtivě jako pes, který čeká jen na to, až mu hodí klacík. Nadšení a zvědavost se mu nedaly upřít, ani to, že by trpěl nedostatkem ctižádosti nebo disciplíny. Patřil k těm, kdo chtějí všechno udělat co nejsprávněji, a přitom se jim daří přesný opak. Kolegové na Kerkmanna reagovali podobně jako ona, Priska zaslechla, jak si na něho stěžují. Kerkmann sám to naštěstí neslyšel. Lidi jako on, kteří jsou svatosvatě přesvědčení o správnosti svého konání, se rychle hroučí, když se dozvědí, co si o nich myslí ostatní. Kerkmann potřeboval povzbuzení a chválu, ne hanu a výsměch. Toho ale stejně nezůstane ušetřen, zatím však Priska neukončila větu tak, jak ji už měla na jazyku.

„Projdeme si databanky, zda nenajdeme podobný modus operandi. I když tohle byl zjevně čin založený na úzkém vztahu, připadá mi, jako by pachatel nevráždil poprvé. Ta cílevědomost, ta chladnokrevnost, prostě mi nejdou k někomu, kdo pocítuje vzrušení nebo dokonce paniku, jež se dá předpokládat u první vraždy.“

„Sériový vrah?“ Kerkmann povytáhl tázavě obočí.

„Vlastníma rukama vám vyrvu jazyk, jestli to slovo ještě jednou vypustíte z pusy, Kerkmanne. Je to jasné?“

„Jasnačka!“

„Procitací fáze se nedá urychlit. Musíme počkat.“

Ten hlas přicházel neznámo odkud, byl ale hlasitý a zřetelný.

Thomas Bennett by rád zakřičel, že už je přece dlouho při vědomí, ale hrdlo měl ucpané.

„Neočekávejte však prosím příliš mnoho. Pět týdnů v kómatu je dlouhá doba.“

Zase ten hlas. Temný a sonorní, bez špetky vzrušení. Thomas by tak rád věděl, komu patří. Doširoka rozevřel oči, ale hned je zase zavřel, protože okolní bílé světlo se mu zapíchlo do hlavy jako kopí a spustilo příšernou bolest.

„Nezamrkal právě?“

Ženský hlas. Thomas ho znal, jen nevěděl odkud. *Prosím, nalehal v duchu, prosím, mluv dál, abych tě poznal, abych tě uviděl. Nechci tady zůstat.*

Něco jej tahalo za nohy, chtělo ho to uvrhnout zpátky do toho temného kráteru. Thomas se pokusil uniknout, ale to něco se nechtělo jen tak lehce vzdát. Kráter se blížil stále více a Thomas zapřísahal ten hlas, aby promluvil.

„Prosím... řekni něco...“

„Proboha! Chce mluvit! Vyndejte mu z krku tu věc.“

Byl tady zase, ten důvěrně známý ženský hlas, tentokrát se skoro zajíkal a Thomas k němu natáhl ruce, chtěl se k němu přitisknout, aby ho zachránil před kráterem.

„Jsem tady, můj chlapečku, jsem tady.“

Tahání za nohy povolilo, až konečně zcela zmizelo. Kráter pod ním se uzavřel a Thomas měl pocit, že stoupá obrovskou rychlostí z velké hloubky, jako by ho někdo katapultoval.

Mžoural do jasného světla a spatřil před sebou rozmazaný obličej a za ním druhý jako masku, s dlouhou špičatou bradou a brýlemi připomínajícími potápěčské.

„Jsem tady... teď už bude všechno dobré.“

„Snažte se prosím nemluvit,“ řekl ten sonorní hlas vzadu a Thomas pochopil, že patří té masce se špičatou bradou.

„Poznáváš mě, chlapečku? To jsem já.“

Náhle se mu vrátila paměť a Thomas věděl, kdo se nad ním naklání, hladí ho po tvářích, dotýká se jeho rukou a mluví k němu. Zmocnil se ho úžasný klid a toužil už jen zase zavřít oči a moci věčně spát.

Pak někdy ale věčnost skončila a Thomas otevřel oči.

Napravo od sebe uviděl okno s temnotou za ním. Na okením parapetu vázy s květinami. Naproti na stěně zarámovanou krajinku. Pod obrazem kulatý stůl se dvěma židlemi. Na

stole ležel velký svazek klíčů, který mu přišel povědomý. Jeho nohy a ruce se skrývaly pod bílou příkrývkou a nalevo od něj stála další postel s použitým ložním prádlem. Mezi jeho a tím druhým lůžkem se nacházely lékařské přístroje. A dále vlevo dvoje dveře. Kam vedou, nevěděl. Jelikož mu pohyby hlavou a očima způsobovaly bolesti, zíral Thomas jen před sebe. Proč se nachází v nemocnici?

Neboť tohle je přece nemocnice. Anebo snad ne?

Ticho v něm vzbuzovalo úzkost.

Proč tu nikdo není? Měl by snad zavolat?

Brzy zjistil, že to nebyl dobrý nápad. Z úst se mu nevydral jediný tón, ani zasípění, zato ho pálilo v hrdle a bolest mu vhnala slzy do očí. Chtěl si je utřít a tu si všiml hadiček a kabelů na své paži.

Najednou se otevřely jedny ze dvou dveří.

Dovnitř vstoupila jeho matka, v ruce kelímeček, z něhož stoupala pára. Měla na sobě modré bavlněné kalhoty, bílý rolák a lehkou péřovou vestu. Tiše za sebou zavřela dveře, otočila se k Thomasovi a strnula. Ale jen na malý okamžik, pak se vzpamatovala, přistoupila k jeho lůžku a odložila kelímeček.

„Nesnaž se mluvit, chlapče,“ řekla tiše a přiložila mu dlaň na tvář. Byla teplá od kelímku. „Máš zanícené hrdlo, bolelo by tě, kdybys mluvil. Zatím ti musí stačit, když přikývneš nebo zavrtíš hlavou. Poznáváš mě?“

Co je to za hloupou otázku!

Řídil se její radou a přikývl.

Obličeje se jí rozjasnil a ramena se jí zvedla, jako by jí z nich padla velká tíha.

„A víš, co se ti stalo?“

Zavrtěl hlavou.

„Byl jsi těžce zraněn a jsi teď v nemocnici. Ale brzy ti bude líp a všechno bude zase v pořádku, takže si nedělej starosti.“

Matka zmáčkla knoflík zavěšený na kabelu nad postelí.

„Máš bolesti?“ zeptala se.

Thomas přikývl a chtěl zvednout ruku, aby si ukázal na hlavu a na krk, ale matka mu v tom zabránila.

„Raději se nehýbej. Brzy přijde lékař. Bolí tě hlava?“

Němé ano.

„A v krku?“

Totéž.

Dveře se rozletěly a dovnitř vstoupila mladá žena v bílém oblečení. Matka se k ní obrátila.

„Je při vědomí a lze s ním hovořit. Přivedla byste rychle doktora Scholze?“

Sestra zmizela.

„Doktor Scholz má noční službu. Uvidíš, je moc sympatický. Ach bože, jsem tak ráda, že jsi už zase mezi námi.“

Po tváři jí stékaly slzy a zároveň se usmívala.

„Promiň, nechtěla jsem...“

Dveře se znovu rozletěly.

Dovnitř vstoupil muž. Vysoký, štíhlý, s odstávajícíma ušima a rudým obličejem. Měl na sobě běžové kalhoty a károvanou modrou košili.

„Ne!“ zakřičel Thomas a okamžitě se dostavily následky. Hrdlo se mu rozhořelo plamenem, ale nevšímal si bolesti. Jak mohla matka dovolit, aby ten člověk vstoupil do jeho pokoje! Musí přece vědět, kdo to je. Jezdec, ten koňák, jehož jméno se týdný objevovalo v tisku. Šířil hrůzu a strach a zneužil pět děvčat. Vylákal je na odlehlá místa, splasil jim koně, aby je shodily ze sedla, a pak se na zraněných dívkách ukájel.

Jezdec se zarazil a zůstal stát u dveří. Dlouhý obličej s hlubokými vráskami se proměnil ve velký otazník.

„Jdi pryč, Charlesi!“ obořila se matka na muže, ten však nereagoval.

„Vypadni?“ křikla na něho a pak konečně zmizel. Jezdec.

Thomas se třásl strachy.

Jeho matka ale té kreatuře tykala, jako by se s ní znala.

Náhle dostal strach i z ní a odtáhl se od ní na lůžku tak daleko, jak to jen bylo možné.

„Ne... nemusíš se ničeho bát, všechno je v pořádku,“ chlácholila ho matka a natáhla k němu ruku.

Priska Wagnerová ukončila rozhovor a odložila telefon.

Zamyšleně zírala na zeď ve své kanceláři. Visel na ní laciný tisk zobrazující stádo mustangů v širé stepní krajině pod grandiózní oblohou. Byl to obraz působící silou panenské přírody neznesvěcené jedinou lidskou stopou. Proto ho měla tak ráda.

Kolega Scheurich z Hamburku, se kterým právě mluvila, nebyl zrovna hovorný, snad působil i trochu odmítavě. Tohle Prisku štvalo. Stále znovu narážela v běžném životě na staromódní předsudky vůči ženám vyšetřujícím vraždy nebo na ta hanice ohledně kompetencí mezi služebnami a spolkovými zeměmi. Některé věci byly prostě hluboce zažrané, ať už šlo o maličkosti nebo o velké věci. Co nefunguje na celém světě, nemůže holt fungovat ani u policie.

Zavolala tomu kolegovi proto, že pracoval na případu, v němž figurovalo jako možná vražedná zbraň kladivo. Ten případ byl už několik týdnů starý, stále však nevyřešený. Místa činu se sice nacházela v různých spolkových zemích, ale dosti blízko sebe. Buchholz in der Nordheide, kde byla zabita Ulrike Bokelmannová, a Hamburk-Bergedorf byly od sebe vzdáleny pouhých padesát kilometrů po silnici. Žádné další spojitosti mezi oběma případy neexistovaly, přinejmenším kolega žádné další neudal. To, co se od něj Priska dozvěděla o hamburském případě, neznělo ani jí nijak zvlášť nadějně, přesto Scheuricha upozornila, že se u něj zastaví osobně. Ta cesta jí stála za to, jednak proto, že ji jeho případ stále zajímal, a možná taky trochu proto, že chtěla toho chlapa pozlobit. Scheurichův případ byl neobvyklý: Mužská oběť byla ve svém bytě málem usmrcena a po mužově partnerce se slehla zem. Ve srovnání s tím byla vražda Ulrike Bokelmannové skoro nudná, i když podrobnosti případu nastolovaly otázky, které se nedaly jen tak snadno zodpovědět.

Jednu z těch podrobností se Priska dozvěděla před hodinou od soudního lékaře dr. Moskowitzze. Ten znovu potvrdil svoji domněnku, již vyslovil už na místě činu, že žena byla usmrcena úderem do hlavy tupým předmětem. Jako vražedný nástroj přicházelo v úvahu kladivo, přestože si v tomto bodě nebyl doktor zcela jistý. Jelikož oba údery byly vedeny velkou silou, nena-

cházely se na ráně v lebce žádné charakteristické stopy hlavy kladiva, nicméně v ráně lékař našel kovové úlomky. Analýza kovu už byla zadaná, ale potrvá ještě několik dní, než budou výsledky – laboratoř byla jako vždy přetížená.

Co dr. Moskowitz nedokázal vysvětlit, byl ten zvláštní krvavý otisk na ložním prádle Bayern Mnichov. Krev s určitostí patřila Ulrike Bokelmannové, ale jak se otisk ocitl na prádle a od čeho pocházel, nebylo stanoveno. Moskowitz se domníval, že pachatel po úderu vražednou zbraň na chvíli odložil. Ovšem otisk se nehodil k žádné běžné hlavě kladiva. V úvahu přicházelo nějaké specializované nářadí nebo něco jiného než kladivo – tady se ovšem nabízelo množství možností. Domněnka zajišťovacího technika Friedhoffa, že za zvláštní formu otisku může sklad na látce, neprošla. Na to byly okraje otisku příliš ostré.

Určení motivu zůstalo nicméně nevyjasněno. Ulrike Bokelmannová neměla žádné jim známé nepřátele. Z jejího povolání pečovatelky o staré lidi se dal stěží nějaký motiv odvodit. Proč tedy pak ten příšerně brutální způsob vraždy? Proč nebylo nic odcizeno? Žádné indicie sexuálního motivu neexistovaly. Pachateli šlo výhradně o to, tu ženu usmrtit. Ženu, která podle všeho nikomu nezkrivila jediný vlas.

Ozvalo se zaklepání na dveře a ty se vzápětí rozletěly, aniž Priska stačila cokoli říct.

Kerkmann samozřejmě.

Tvář mu planula vzrušením a mával svazkem papírů.

„Dobré zprávy,“ vyrazil ze sebe.

„Nu, pak pojdte dál, Kerkmanne,“ vyzvala Priska svého kolegu, který už dávno stál u jejího stolu. Pochopit jemnou ironii té výzvy bylo ovšem nad jeho síly.

„Dala si inzeráty na seznámení,“ oznámil, rozložil před Prisku na stůl noviny a výtisky z počítače a poklepal na ně prstem.

„Bokelmannová?“

„Ano, několikrát během čtyř měsíců. A pak že nechtěla s muži nic mít. Naopak to vypadá, že si zoufale hledala nového partnera.“

„Ukažte.“

Priska si k sobě přitáhla noviny a vytištěné papíry a četla jeden inzerát, který předtím Kerkmann obtáhl červeným fixem.

I když mám skoro na krku šedesátku, do starého železa určitě nepatřím. Navzdory svým šedinám jsem ještě plná života. Sama, ale ne osamělá – a protože nechci být sama ani v budoucnu, hledám si partnera pro druhou půlku života. Milovníka života, se smyslem pro humor a dobrým vzděláním. Slušné finanční zajištění je výhodou. Máš-li zájem, ozvi se mi na šifru UB20 300 733

„Šifra,“ pronesla Priska a zvedla oči ke Kerkmannovi. „To znamená, že alespoň u tohoto inzerátu můžeme přes novinovou redakci vyhledat možné zájemce.“

„Už jsem tam volal, ale po telefonu mi nikdo nechtěl sdělit žádné informace.“

„Nuže tedy,“ zvolala Priska a postavila se, „vzhůru mimo zdi této budovy!“

Zase jen jeden pokoj.

Mrňavý čtvercový kutloch s kuchyňským koutem a skládacím lůžkem. V koupelně bez okna o velikosti rozloženého ručníku se poškrábaná sprchová vana černala plísní a stejně tak zažloutlá větrací mřížka ventilátoru, která měla odsávat vlhký vzduch ven. Ve sprše chyběla v podlaze jedna dlaždička a pohled pod ni odhalil starou past na myši a vývržek o velikosti klubka vlny. Linoleum na podlaze, staré a popraskané, se na okrajích vlnilo a šířilo těžko identifikovatelný pach. Záchodová mísa byla natěsnaná mezi sprchový kout a stěnu a člověk musel vecpat zadek do rohu, aby ji mohl použít. Stěny kolem ní nebyly obložené kachličkami, jen kdysi natřené bílou olejovou barvou, a žluté skvrny vypovídaly jednoznačně o svém původu. Přestože makléř tvrdil, že byt je už tři měsíce prázdný, povalovaly se všude chuchvalce vlasů vypadaných jeho předchůdcům – nikdo tu očividně neuklidil.

Vyšel z koupelny, která si to označení vůbec nezasluhovala, a vrátil se do hlavní místnosti. Třicet čtverečních metrů podlahy pokrýval světlý laminát nejlevnější kvality. Byl ovšem špatně položený, pružiny nezapadaly do drážek, jednotlivé díly se rozestupovaly a místnost brázdila síť černých čar plných špíny. Zažloutlé stěny byly samá díra, trčely z nich šedé hmoždinky a hřebíky, a pokrývaly ji zbytky lepicí pásky, na místě zmizelého nábytku a obrazů zůstaly světlé fleky. Nad oknem se drotila omítka na vlhkém místě s hnědým okrajem, vysílajícím své houbovitě útvary na vítězný pochod místností. Tomu odpovídal i zatuchlý pach.

Jediná hezká věc v tomto bytě bylo velké okno vedoucí na jih. Výhled z pátého poschodí sahal přes střechy okolních domů až k hamburskému přístavu. Člověk se jím mohl opájet, až se v něm úplně ztratil. A nadto se také nabízel pohled na množství oken, které budou za tmy jasně osvětleny. Bez tohoto výhledu by ho ani na okamžik nenapadlo, že by si byt pronajal, takhle ale stál za úvahu – pokud se s makléřem dohodne.

Makléř, Ralf Marschhausen, podsaditý chlápek s rozpláclym nosem, tlustým pupkem a podezřivavým pohledem, se opíral o rám vstupních dveří, jako by mu chtěl zahradit jedinou ústupovou cestu. Měl na sobě vyboulené džíny se strakatými skvrnami na stehnech a černou bundu z imitace kůže. Kovbojské boty na vysokých podpatcích byly od dlouhého nošení úplně rozšmajdané. Prsty se mu lehce třáslly a žlutá zrohovatělá kůže mezi ukazováčkem a prostředníčkem prozrazovala, po čem teď nejvíce touží.

„Kolik dělá nájem bez topení?“ prohodil makléřovým směrem, aniž na něj pohlédl.

„Bylo to v inzerátu. Dvě stě padesát. Plus kauce. Plus provize.“

„Nemá ji platit pronajímatel?“

Marschhausen ho sjel pohrdavým pohledem.

„Pronajímatel nemusí nic pronajmout, když nebude chtít.“

Nechal tu výhrůžku bez odpovědi, přistoupil k oknu a otevřel ho. Dovnitř se okamžitě vedral hluk rušné ulice. Nějaký idiot ve sportáku túroval motor na plné otáčky. Ozývalo se troubení, kolem projížděl s rachotem autobus, okenní tabule řinčely.

Když chtěl okno opět zavřít, nešlo to. Bylo staré, vysušené a během mnoha zim bez pořádného nátěru nabobtnalo. Nezavělo se, ani když je přirazil.

„Ajaj, s citem, žádné násilí,“ napomenul ho Marschhausen.

Maklér přešel k němu, odstrčil ho a okno nadzvedl, takže se mu ho skutečně podařilo zavřít.

„Je kaput,“ konstatoval on.

„Ne, nic takového, je pořád funkční, ale musí se na něho jemně. Takže jak se rozhodnete? Mám další zájemce. Chcete ten byt, nebo ne?“

„Dvě stě. A žádná provize.“

Marschhausen zavrtěl hlavou. „Ani náhodou. Byt má skvělou polohu, na ulici staví všechny linky, za rohem je supermarket a tak dále. Dole bydlí jen staří lidi, ti nic neslyší, nedělají randál a hajcují jak o život. Tady nahoře vůbec není třeba topit. Takový byty jdou na dračku.“

Rád by smlouval déle a tvrději, ale byl odkázaný na byty v tomto cenovém rozpětí, aby se měl čím prokázat úřadům. Ačkoli byl opatrný, nemohl vyloučit, že po něm půjdou.

Bydlet tady stejně nebude.

V téhle díře, kde i samo světlo bylo ušmudlané a kde se člověk cítil jako odpad společnosti, strčený do klece, aby neurážel pohledy kolemjdoucích. Tam venku žily v takových klecích miliony. Miliony otupělých tváří za usmolenými okny, zapomenuté už za svého života a udržované jen tak tak naživu, protože to vyžadovala morálka a zákony. Prohnilý systém založený na odmítání a ponižování se hanbou krčil v koutě. Ale takový on není, takhle neskončí. Utíká mu čas, tolik věděl, a on nehodlá dřepět v tomhle kumbále smířený se situací, šťastný, že na tom není hůř.

„Dvě stě padesát,“ souhlasil. „Ale můžu zaplatit jen jedno, buď provizi, nebo kauci.“

„Oukej, poslouchej,“ řekl Marschhausen a nasadil výraz mazaného obchodníka. „Uložíš na moje konto kauci, a až se odsud odstěhuješ, nechám si ji jako provizi. Platí?“

Kývnutím hlavy dal najevo, že souhlasí.

Marschhausen odněkud vylovil nájemní smlouvu a kladl mu otázky ohledně osobních údajů. Když mu uvedl svoje povolání, ten chlap nehnul ani brvou, jako by měl takové zákaznicky na denním pořádku. Nakonec mu podal pero.

„Váš podpis, kde je ten křížek, mistře.“

Jeho podpis vypadal jako čmáranice. V posledních letech neměl mnoho příležitostí, aby si ho procvičil.

„Můžeš se hned nastěhovat, jestli budeš chtít. Teda jakmile mi kauce přistane na účtu.“

„Mám ji tu hotově.“

Marschhausen se zatvářil překvapeně. „Fakt? O to líp. Ale nemůžu ti vystavit žádný potvrzení.“

Vytáhl z kapsy kalhot pomačkané bankovky a zaplatil Marschhausenovi kauci ve výši měsíčního nájmu. Ten si peníze s přehnanou pečlivostí přepočítal a podržel pár bankovek proti světlu, aby se přesvědčil o jejich pravosti. Nakonec se spokojeně zašklebil a předal mu kroužek s oběma klíči. „Jestli si budou sousedi stěžovat, tak poletíš,“ upozornil ho.

Převzal si klíče. „A teď vypadni z mého bytu,“ zavrčel.

O něco později viděl dole makléře přecházet ulici. Když zmizel za nejbližším rohem, klouzal pohledem po okolí. Počítal okna, přiděloval je jednotlivým bytům, ptal se už nyní, kdo v nich bydlí, a snažil se představit, jak vypadají uvnitř. Jeho fantazie ho věrně zásobovala idylickými obrázky. Nábytek z masivu stojící u hezky vymalovaných stěn, skleněná mísa s ovocem na stolku, vedle ní zarámované fotografie smějících se dětí či zamilovaně hledících žen. Viděl měkké koberce na dřevěných podlahách, bujnou zeleň na okenních parapetech, trojramenné svícny s rudými svíčkami, jejichž světlo šířilo i do těch nejzazších koutů teplo a útulnost. Viděl a cítil lásku, s jakou byly ty byty zařizovány. Útulná hnízdečka, bezpečný prostor daleko vzdálený od ulic a uliček města.

Slunce klesalo za červené střechy, přirozené světlo mizelo spolu s ním a umělé postupně přebíralo svoji vládu.

A on tam stál a pozoroval.

Dokud nebyl čas odejít.
Dnes bude večerět se Saskií.

Před třemi dny probudili lékaři Thomase Bennetta z dlouhodobého kómatu, ve kterém strávil skoro pět týdnů. Úplně bdělý přesto nebyl. Měl chvílky, kdy všechno vnímal a byl schopen vést rozhovory, zprvu jen prostřednictvím kývání a vrtění hlavou, postupně ale stále více slovně. Pět týdnů měl v krku hadičku, zanítily se mu hlasivky. První den po ukončení umělého spánku ho lékaři vyzvali, aby mluvil, protože chtěli vyloučit poškození řečového centra v důsledku poranění mozku. Z hrdla se mu však vydralo jen zachroptění, které mu navíc působilo příšernou bolest.

A pak měl fáze, kdy fantazíroval. Pronásledovaly ho strašné, zmatené sny. Byla v nich i Saskia, v pokročilém stupni těhotenství s vystouplým břichem, Saskia mrtvá, v kaluži krve. Křičel, když ji tak viděl. Ale většinu času prospal. Stálo ho příliš mnoho sil udržet oči otevřené, ale bez ohledu na to, kolik toho naspal, stále měl pocit, že nemá dost.

Jeho matka za poslední týdny zestárla o celé roky. Byla to vysoká, vzpřímená žena s širokými rameny, která vždy hodně sportovala, aby měla protiváhu svému sedavému zaměstnání, ale nyní se hrbila, a protože o sebe ty poslední týdny nepečovala, působily její jindy lesklé vlasy zplihle a nevýrazně. Její stav Thomase znepokojoval a cítil jistý stud, jako by za všechno mohl on sám.

Rád by věděl, co se během doby, kdy ležel v umělém spánku, událo, ale zároveň měl z toho strach. Kde je jeho přítelkyně? Ani rodiče, ani lékaři se o ní nezmiňovali a on se nemohl zeptat. Mlčeli, aby ho chránili. Nyní mu však matka nabídla, že mu vylíčí, co všechno se přihodilo, a posadila se na kraj jeho postele. To, co od ní slyšel, bylo děsivé.

„Někdo se vloupal do tvého domu, když jsi byl na dovolené na Mallorce. Ten člověk žil ve tvém domě dva týdny, spal tam, vařil a díval se na televizi. A byl tam ještě, když jste se vrátili.

Těžce tě zranil dvěma údery do hlavy a nechal tě ležet na podlaze, protože si myslel, že jsi mrtvý. Policie neví, o koho se jedná, ale probíhá intenzivní vyšetřování. Komisař Scheurich se chodí každý den informovat na tvůj zdravotní stav. Vypadá docela zoufale.“

„Ale co je se Saskii? Kde je?“ vyptával se Thomas naléhavě. Stalo se jí něco strašného, to věděl – ale co? Musel se to dozvědět.

„K tomu nemůže ten Scheurich nic nového sdělit. Tvůj vůz našli na malém odpočívadle u venkovské silnice v Lüneburském vřesovišti. Na zadním sedadle se našlo hodně stop po Saskii. Vlasy, šupiny kůže, trochu krve. Vypadá to, že pachatel odtamtud odjel jiným vozem, ale nikdo nic neviděl. Není divu, protože byla noc a to místo je úplně stranou.“

O Saskii tedy nikdo nic neví.

Zmizela.

Stůl byl prostřený k večeři. Zalovil hluboko ve svých vzpomínkách a dal si opravdu záležet. Bílý porcelán, příbory na správné straně talířů a ve správných vzdálenostech, složené ubrousky a svícny se štíhlými rudými svíčkami, sklenice na víno – všechno to pozoroval zvenčí tolikrát, že měl přesnou představu, jak asi vypadá příjemná rodinná večeře.

Přesto nebyl spokojený. Něco chybí?

Nepřišel však na to, co to může být. Obcházel stůl kolem dokola a zkoumal ho ze všech úhlů pohledu, až mu najednou svítilo. Chyba nebyla v prostřeném stole, ten byl dokonalý, ale v jeho pohledu na něj.

Zapálil svíce, zhasl příliš ostré stropní světlo a roztáhl těžké závěsy na okně. Pak vyšel ven z kuchyně a vydal se do zahrady. Bylo ještě teplo a v keřích a stromech tiše zpívali ptáci. Někde štěkal pes. Známé zvuky, které mu dávaly pocit domova. Na kraji divokého porostu se zastavil a našel si místo s výhledem na kuchyňské okno. Na zanedbaný trávník dopadal žlutý obdélník teplého světla svící a staré okenní sklo jako by samo

o sobě zářilo. Zvolna se blížil k domu, až mohl z několikametrové vzdálenosti nahlížet do kuchyně.

Opájel se tím pohledem dojatý štěstím. Co pro něj bylo doposud nedosažitelné, měl nyní na dosah ruky.

Zpátky v domě opět zatahl závěsy před oknem a ještě jednou ochutnal jídlo. Všechno bylo dokonalé, ale teď si musel pospíšet, než vystydne. Venku na chodbě se prohlédl v úzkém zrcadle v rámu z borovicového dřeva, které obsahovalo už pár slepých míst. Měl na sobě čisté džíny a pečlivě vyžehlenou bílou košili s krátkým rukávem. Nic svátečnějšího nevladl, ale oblek by se u večere v těchto podmínkách stejně nehodil.

Celý rozechvělý přistoupil ke dveřím, za nimiž na něho čekala Saskia. Pozvání k večeri vyslovil už dopoledne a požádal ji, aby se nachystala na dvacátou hodinu náležitě vystrojena. Možná to bylo trochu pozdě, ale v dřívější hodinu by venku bylo ještě světlo a svíčky by pak neměly žádaný efekt.

Dodrží jeho pokyny? Zatím to s ní bylo hodně těžké, neočekával, že bude tak dlouhou dobu vzdorovat. Do jisté míry ji chápal, nebylo snadné zvyknout si na nový domov, ale jednou už musí rozum zvítězit nad strachem. Může být šťastná, že vůbec nějaký domov má. Ne každý má takové štěstí. Například on na tom byl celá léta mnohem hůř.

Na tomto večeru hodně záleží, to věděl. Průběh dnešního večera mu pomůže při rozhodování o budoucnosti. Koneckonců nemá zase tolik času a ani chuť promrhat celé týdny s někým, kdo za to nestojí.

Zaklepal, jak se to sluší a patří. Její odpověď na sebe nechala chvíli čekat, ale pak se ozvalo: „Vstupte, prosím.“ No prosím, přece jen to jde!

Vysunul dobře naolejované zástrčky na dveřích a otevřel je. Saskia stála uprostřed místnosti, ruce zkřížené na břiše. Měla na sobě krátké letní šaty, jedny z těch, které byly v kufru z dovolené. Neměly být příliš krátké, musely sahat pod kolena, to jí zdůraznil. Její hnědé vlasy se ve světle nástrovní lampy leskly. Pleť už dávno neměla tak opálenou jako po dovolené, tady venitř samozřejmě scházelo sluneční světlo. Ale to nemohl změ-

nit. Zatím ne. Potřebuje ještě čas. Ale jednou jí dovolí vyjít si s ním ven do zahrady.

„Večere je hotová,“ oznámil. Hlas mu nezněl příliš pevně, opět cítil, jak mu krev horce stoupá k uším. „Pojď ke stolu, prosím.“

Na okamžik zaváhala a pak ho uchopila za nabízenou dlaň a nechala se odvést ze svého nového domova do kuchyně. Svíce zářily a rajská omáčka, kterou sám připravil, voněla. Vaření nikdy nebylo jeho silnou stránkou, takže zvolil špagety s omáčkou, k tomu salát a jako zákusek vanilkový pudink. Prosté, leč chutné menu.

Odtáhl židli, na které měla sedět. „Prosím, posad' se.“

Už ho trochu zlobilo, že mu zatím nevěnovala jediný úsměv, při vši té námaze, kterou si tu kvůli ní dal. Nečekal přímo chválu, i když by ho potěšila. Ale dobrá, může se s tím smířit. Hlavně aby zase nemrštila talířem někam do kouta. Takové chování nesnášel. Pak mu ruka sama vystřelila.

Přisunul jí židli, ona si uhladila šaty a usedla. Na rameni jí ležel dlouhý vlas, chtěl jí ho odstranit, aby nespadol do jídla, ale prudce uhnula.

„Ne.“ Zase to bylo tady, strach, který mohla už dávno odložit.

„Byl to jen vlas,“ řekl, ukázal jí ho a odhodil na zem. „Nekaž nám večer.“

Bylo to malé varování.

Nabral jídlo na talíř, zatímco ona seděla strnule na své židli. Když se sám posadil, měl pocit, že její nálada zřetelně ochlazuje hřejivou atmosféru místnosti. Jak tu může zavládnout pohoda?

„Dobrou chuť,“ popřál jí.

Celý den nic nejedl a měl velký hlad. Jako vždy jedl rychle, se skloněnou hlavou a oběma pažemi položenými kolem talíře, zvyk, který si osvojil, aby mu nikdo neukradl jídlo. Velká porce špaget z jeho talíře v mžiku zmizela a on zvedl oči.

Ona sice jedla, ale z talíře jí skoro nebylo. Jak taky, když se jí čelisti téměř nehýbaly.

„Nemáš hlad?“

Zavrtěla hlavou a pokusila se o úsměv.

Přítom to nemohla být pravda, neboť naposledy dostala v osm hodin ráno snídani.

„Musíš ale něco sníst,“ domlouval jí a potlačil zlost, která se ho zmocňovala. „To všechno jsem tu nachystal pro tebe.“

Saskia navinula na vidličku porci špaget, zvedla ji k ústům, ale najednou se jí ruka začala chvět a z očí jí vytryskly slzy. Ruka s vidličkou poklesla.

„Co je zase?“

Už toho měl opravdu dost. Ničím se jí nezavděčí. Jak s ní může takhle vybudovat jen trochu slušný rodinný život?

„Já... já...“ koktala.

„Ano, ty, ty, ty. Pořád jde jen o tebe. Napadlo tě někdy, jak se asi cítím já? Celé hodiny se tu pachtím...“

„Jsem těhotná.“

Nedívala se na něj, hleděla do talíře, obličej schovaný za závojem vlasů.

Strnul, jako by do něj uhodil hrom. Nedokázal uvěřit, že slyšel dobře.

„Lžeš mi,“ vyrazil ze sebe s námahou.

Teď k němu vzhlédla. „Nelžu ti. Čekám Thomasovo dítě. Proto jsem u sebe měla ten metr, byl to dárek pro Thomase... Prosím... mohl bys mě nechat jít? Kvůli dítěti... Prosím tě!“

„Ne! Nevěřím ti ani slovo.“

„Máš můj mobil? Je tam video se záznamem těhotenského testu, který jsem si dělala na dovolené. Dej mi můj mobil, ukážu ti ho. Prosím! Nosím tady uvnitř dítě. Nech mě jít.“

Jak mu to mohla udělat? Teď, když jsou spolu už pět týdnů?

Zvolna se zvedl ze své židle, její dřevěné nohy zaskřípaly.

Chuť na společně strávený večer ho úplně přešla.

„Okamžitě se vrátíš do svého pokoje.“

„Prosím, dovol mi vysvětlit, jak...“

„Ne! Nechci nic slyšet.“

Jeho pěst zaduněla na stole, až se nádobí zatřásl. Odtáhla se dozadu, pokusila se chránit rukama, ale bylo pozdě. Teď už zuřil a hodlal jí to dát pocítit. Natáhl se přes stůl, chytil ji za

dlouhé vlasy a přitáhl si ji za ně k sobě. Křičela, oháněla se rukama, chtěla ho poškrábat a on si blahopřál, že ji donutil ostříhat si nehty nakrátko. Nesnášel u žen dlouhé nehty.

V úzké chodbě mu její křik rval uši, nedokázal ho snést a uštědřil jí mlaskavý políček. Zmlkla. Konečně ji mohl strčit do pokoje, zabouchnout dveře a zasunout zástrčky. Pak odešel do dílny a vyndal z šuplete její mobil.

PIN mu už dávno řekla, ale než ho zadal, zarazil se.

Je mazaná, to věděl. Je to jen finta, jak ho přimět zapnout mobil? V okamžiku, kdy se připojí k nejbližší základnové mobilní stanici, může policie určit jeho polohu. Jestli tohle ví on, pak to ona ví už dávno.

Náhle se cítil zbavený veškeré síly. Ztěžka dosedl na stoličku. Možná je těhotná, možná taky ne, ale zcela určitě se ho pokusila vlákat do léčky a zkazit mu tím krásný večer.

A on se na něj tak těšil, tolik doufal, že mezi nimi zavládne alespoň trochu harmonie.

Pohled mu padl na koženou tašku, ve které přechovával svoje kladivo. Hodil mobil bez zájmu do zásuvky, přitáhl k sobě tašku, vyndal z ní kladivo a přejel prstem po chladivé kovové hlavě.

Jakkoli to pro něj bylo těžké, musel si přiznat, že to s ní nebude fungovat.

Vrchní komisař Scheurich zavřel dveře nemocničního pokoje a vydal se dlouhou chodbou k výtahu.

Právě mohl poprvé promluvit s Thomasem Bennettem poté, co ho lékaři před šesti dny probudili z dlouhodobého umělého spánku. Bennett nebyl tak úplně při smyslech a vypadal příšerně. Jeho obličej se podobal masce smrti, oči měl zapadlé a kůži nikoli napjatou, jak by člověk čekal u mladíka jeho věku, nýbrž povadlou a šedou. Přesto měl ale ten kluk štěstí. Až do poslední chvíle se lékaři neodvažovali doufat, že bude zase moci mluvit. Lebku měl téměř rozštípnutou, ale protože v posledním okamžiku natočil hlavu na stranu, nedošlo hned k usmrcení. Druhý úder mu nezasáhl hlavu frontálně, ale jen se

o ni otřel, což bylo Bennettovo velké štěstí. Pachatel ho přitom určitě nechtěl nechat přežít, domníval se, že ho zabil. Scheurich zraněného neviděl přímo na místě činu. Když přišel, už ho mezitím odvezla záchranka. Viděl ale fotografie vši té krve a ran na lebce a nebyl by vsadil ani cent na to, že ten kluk to přežije.

Nu, člověk se někdy mýlí.

Thomas Bennett má tuhý kořínek.

Pro vyšetřování však žádným přínosem nebyl. Na ten večer neměl skoro žádné vzpomínky a nemohl ani jmenovat nikoho, kdo by měl důvod mu ublížit. Ani Saskia Laaková neměla podle Bennettovy výpovědi žádné nepřátele. Vypadalo to, že ti dva se stali obětí zločinu jen náhodou. Příští rok bude Scheurichovi osmapadesát, u policie je už třicet let a vzpomíná si na podobná vyšetřování, při kterých byla spouštěčem zločinu jen náhoda. Nikdo ať mu netvrdí, že náhody neexistují. To jsou jenom kecy.

Ve výtahu byl Scheurich sám a konečně se mohl pořádně nadechnout. Ten rozhovor byl deprimující. Bennett chtěl samozřejmě vědět, co policie podnikla ve věci jeho přítelkyně, a připadalo mu, že toho podnikla jen málo. U případů pohřešovaných osob je tomu vždycky tak. Rodinní příslušníci mají prostě pocit, že policie nedělá dost, a přitom byl Scheurich přinejmenším stejně zklamaný jako Bennett. Vkládal do toho výsledku tolik nadějí. Saskia Laaková jako by se do země propadla, nedokázali najít sebemenší stopu vedoucí k jejímu současnému pobytu. Po více než měsíci pátrání sice už Scheurich nevěřil, že najde mladou ženu živou, ale bylo pro něj důležité vůbec ji najít. Jen nevěděl, kde ji hledat.

Saskia Laaková pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici Klinikum Ost. Vyslechl její kolegy a kolegyně, ale zjevně nebyl nikdo, kdo by se jí dvořil, ani z řad bývalých pacientů, přinejmenším nikdo o ničem takovém nevěděl. Na základě stop nalezených v Bennettově domě vycházel Scheurich z toho, že se jednalo o stalkera. Někoho, kdo Saskii tajně miloval. Koneckonců to byla přitažlivá žena, a proč by jinak pachatel vystříhal Thomase Bennetta ze všech fotografií v domě?

Kontaktovali dva její bývalé partnery, ale oba měli alibi. Bennett sám vlastnil zprostředkovatelskou firmu. Pachatel mohl samozřejmě pracovat v ní, ale výslechy stálých zaměstnanců neodhalily nic neobvyklého. Čtyři Scheurichovi kolegové se zabývali prověřováním smluvních zaměstnanců, ale jelikož jich bylo více než šest set, bude to ještě chvíli trvat.

Zaměřili svoji pozornost na osoby, které věděly, že Bennett s Laakovou jsou na dovolené na Mallorce. Okruh těch osob se však dal jen těžko ohraničit. Lidé se rádi baví o své nadcházející dovolené, stačila jediná nevinná zmínka někde v supermarketu, která vzbudila pachatelův zájem. Někdy postačí opravdu málo, aby se člověk dostal do hledáčku nějakého sílence, dneska jich běhá po světě spousta.

Pokud neexistuje žádné osobní pojitko mezi pachatelem a Laakovou a/nebo Bennetem, bude velmi těžké ho najít. Když se dveře výtahu v přízemí rozevřely, stála přímo před ním nějaká žena. Byla malá, tak metr pětadesát, měla vlnité, skoro kudrnaté černé vlasy po ramena, široký obličej a statnou, nikoli však obézní postavu. Věk něco přes třicet, oči modré s pronikavým pohledem. Scheurich měl okamžitě pocit, jako by ho její rentgenový pohled probodával.

Proč na něho tak zírá?

„Vrchní komisař Scheurich?“ otázala se, čímž ho dokonale zaskočila.

„Ano?“

„Paráda!“ Nechala ho vystoupit z výtahu a podala mu ruku. „Priska Wagnerová, mluvili jsme spolu po telefonu.“

Scheurich jí sevřel ruku. Vzpomínal si na telefonát kolegyně z Dolního Saska. Kdy k němu došlo? Asi před týdnem. Už během toho krátkého hovoru na něj působila jako velmi rázná osoba a ten dojem se nyní jen potvrdil. Dokonce tomu odpovídalo i její oblečení: šněrovací kotníkové boty, upnuté, poněkud ošoupané džíny, olivově zelená blůza zastrčená do pásku kalhot, fialová prošívaná vesta a široký opasek posázený nýty. Buď ve volném čase jezdí na koni, anebo je holt takový outdo-

orový typ. Existují přece ženy, které rády štípou dřevo, nocují ve stanu a umí rozdělat oheň bez použití zápalek.

„Těší mě,“ řekl. „Jak víte, že...“ Nedokončil větu a bradou ukázal na okolí.

„Vaši kolegové mi prozradili, že jste tady, tak jsem si řekla, že se to vlastně výborně hodí. Mohu si promluvit s vámi a eventuálně pak i s Thomasem Bennettem? Tamhle vpředu je útulná kavárna pro pacienty, nesedneme si tam? Kafe by mi teď bodlo.“

„No dobrá,“ souhlasil Scheurich, i když vůbec neměl chuť do dalšího rozhovoru. Ale kolegyně se asi nedá jen tak odbýt, když navíc právě kvůli tomu přijela do Hamburku.

V kavárně sebou Wagnerová plácla do fotelu, nadmula tváře a odfoukla si z čela rušivý pramen vlasů. Teprve když si sundala prošívanou vestu, uviděl Scheurich na jejích klíčních kostech tetování. Přestože nechtěl hledět tím směrem, přitahovalo jeho pohled a pokládal by určitě za lepší, kdyby si horní dva knoflíky blůzky zapnula. Cítil se skoro trapně. Když se u stolu objevila servírka, objednala si kolegyně Wagnerová kávu s mlékem a čokoládový croissant a on sám požádal o vodu. Musel brát ohled na svůj citlivý žaludek, proto pil kávu jen zřídka.

„Pan Bennett vám nepomůže,“ přikročil hned k věci. „Právě jsem s ním mluvil. Na nic z onoho večera si nevzpomíná.“

„Ach, to je škoda.“

„V telefonu jste mluvila o nějaké spojitosti obou případů. Co jste měla na mysli?“

Kolegyně Wagnerová pokrčila rameny. „Nejsem si jistá, zda se opravdu jedná o nějakou spojitost, ale když se v rozmezí jednoho měsíce vyskytnou dva případy, při nichž je smrtící zbraní kladivo, pak se nad tím samozřejmě musím zamýšlet.“

„Ovšem,“ přitakal Scheurich. „Ale v našem případě hovoří soudní lékař o těžkém tupém předmětu, nemuselo to být výlučně kladivo.“

„Náš to vyjádřil podobně, přičemž pokládá použití kladiva za vysoce pravděpodobné, proto jsem při interním pátrání na-

razila na váš případ. Teď mě pochopitelně zajímá, jestli existují další paralely.“

Servírka se vrátila s objednanými nápoji a pečivem a postavila vše na stůl. „Já se vašim případem nezabýval,“ sdělil Scheurich, když dívka odešla. „Povězte mi o něm něco.“

Kolegyně Wagnerová upila ze své kávy a setřela si ze rtů mléčnou pěnu, ovšem ne důkladně, takže mluvila dál s bílým proužkem pod nosem. Teď už Scheurich vůbec nevěděl, kam se má dívat: na klíční kost, nebo na nos?

„Naše oběť je osmapadesátiletá Ulrike Bokelmannová, pečovatelka o seniory v domácí péči, neprovdaná, bezdětná. Podle výpovědí známých a sousedů neškodná žena, která neměla žádné nepřátele. Přesto si někdo zjednal přístup do jejího domu a zabil ji ve spánku dvěma přesně cílenými údery. Pravděpodobně kladivem. K činu došlo přede dvěma týdny a nepodařilo se nám pohnout dál. Nestanovili jsme doposud ani motiv vraždy, ani nevytipovali podezřelé. Ten čin se jeví na první pohled jako svévolný a nesmyslný, ale takový určitě nebyl.“

„Zajímavé. Nevidím však bohužel žádné další shody. Naše oběť je mladá, třicet čtyři let, a kromě toho patrně nešlo o toho muže, nýbrž o jeho přítelkyni.“

„Tu unesenou?“

„Saskia Laaková. Zdravotní sestra. Nenašli jsme zatím žádné indicie, kam by mohla být dopravena, proč byla unesena a zda je ještě naživu. Už to samo o sobě je dosti pozoruhodné. Navíc je tu ještě fakt, že pachatel nějakou dobu bydlel v domě oběti.“

Kolegyně Wagnerová se naklonila kupředu a hladově se zakousla do čokoládového croissantu. Drobky listové těsta jí dopadly na halenku a mezi nohy na křeslo. Plnými ústy se zeptala: „Jak prosím?“

Scheurich odolal nutkání drobkou smést.

„Nevíme přesně jak dlouho, je ale možné, že věděl o dovozené toho páru a v den jejich odjezdu se do domu nastěhoval. Spal tam, sprchoval se, jedl a díval se na televizi. Přestavěl nábytek, prohlížel si rodinné fotografie, hrabal se ve skříních a nosil oblečení Thomase Bennetta. Dokonce opravil jeden po-

kažený elektrický přístroj, mixér, to nám potvrdila Bennetova matka, která ten přístroj věnovala jako dárek při nastěhování do domu a chtěla ho už dávno odnést do opravy. Navíc pachatel dům důkladně uklidil. Předpokládáme, že proto, aby zahladil stopy. Máme však vlasy z odtoku umyvadla a šupinky kůže z ložního prádla. Jediné, co nemáme, jsou otisky prstů. Pár jich sice zanechal, ale jsou bohužel neidentifikovatelné.“

„Čím to?“

„Rukavice nenosil, ale měl nějak upravená břívka prstů. Náš technik míní, že na nich mohl mít nanesený vosk, ale žádné stopy vosku jsme nenašli. Jednou jsem slyšel o případu, kdy si pachatel kůži na konečcích prstů zbrousil, zdá se, že tady se jedná o něco podobného.“

„Takže se obává, že bychom ho mohli díky otiskům prstů vypátrat,“ konstatovala Priska Wagnerová.

„Pravděpodobně budou v systému, ale to je nám na nic, když nemáme žádné pro srovnání.“

Kolegyně se pohodlně opřela, zamyšleně se zadívala do svého šálku a pak upila doušek. Tentokrát si k Scheurichově úlevě ze rtů setřela všechnu pěnu.

„Co to je za sílence, který se nastěhuje do cizího domu, zatímco jsou majitelé na dovolené, počká si na jejich návrat, pak může málem zabije a ženu unese?“

„To budeme vědět, teprve až ho dopadneme.“

Kolegyně chvíli zamyšleně mlčela.

„U nás je všechno naprosto jiné. Pachatel dům rychle opustil, nezanechal po sobě žádné stopy a nic si s sebou neodnesl. Jak se ve vašem případě dostal do domu?“

„Odemkl zámeček a vypnul alarm. Přitom se jedná o nejmolekulárnější zařízení, ale pachatel s ním očividně neměl nejmenší problém. Nezanechal žádné stopy poškození. Kvůli tomu mixéru a poplašnému zařízení hledáme někoho se znalostmi elektřiny a elektroniky.“

„U nás si profesionálně poradil s relativně starým zámečkem. Asi jak by to udělal někdo z firmy specializované na otevírání zámečků.“

„Je mezi pachatelem a obětí možné nějaké rodinné spojení?“ zeptal se Scheurich.

„Ne. Naše mrtvá vlastně žádnou rodinu nemá, až na jednu tetu. Podala si však inzerát na seznámení.“

„Pak bych hledal pachatele mezi těmi, kdo jí na něj odpověděli,“ poznamenal Scheurich.

„Tak? Díky za radu, to by mě vskutku nenapadlo.“ Scheurichovi neušel její ironický tón. Co si to dovoluje? Co si o sobě tahle Wagnerová vlastně myslí? Přijde za ním, protože od něj očekává pomoc, a když se jí snaží nasměrovat, je k němu drzá. Ale takové jsou dnes ty mladé ženy u policie, žádná úcta ke zkušenostem starších kolegů.

„Rád bych vám byl více nápomocen,“ uzavřel, dopil zbytek vody a odsunul od sebe sklenici. „Ale nevidím žádné spojitosti.“

Kolegyně vytáhla mobil, zarejdlila po něm prstem a pak mu ukázala na displeji fotografii.

„Tenhle otisk jsme objevili na ložním prádle oběti. Nenašli jste snad u těch Bennetových něco podobného?“

Scheurich od ní mobil převzal, zvětšil snímek a pořádně se na něj zadíval. Rozpoznal dva pravoúhlé červené otisky oddělené od sebe úzkým bílým pruhem.

„Ne, o ničem takovém nevím.“

Vrátil mobil kolegyni.

„Škoda,“ povzdechla si. „Ale když už jsem sem přijela, nemohla bych si přece jen s tím Bennetem promluvit? Co myslíte?“

Scheurich našpulil rty. Co vlastně ta tetování představují? Kotvu? Srdce? Jména? A pak ty modré oči! Jak se člověk má sakra soustředit?

„No, já nevím...“ vzpíral se. „Co si od toho slibujete? Bennett si skoro na nic nevzpomíná.“

Wagnerová pokrčila rameny. Její tetování se pohnulo.

„Člověk nikdy neví,“ řekla. Její úsměv připadal Scheurichovi arogantní.

„Ale ano, ví. V tomto případě vím, že pan Bennett je příliš zesláblý na další vyptávání. A kromě toho se jedná o můj případ a vy se tu nacházíte mimo svoji sféru působnosti. Podle mého názoru nemá další dotazování žádný smysl. Proto vás žádám, abyste od něj upustila.“

Wagnerová vystrčila dolní ret jako ublížené děcko.

„Dáte mi alespoň k dispozici protokoly?“

„V rámci obvyklého postupu rád. Ale teď už musím jít.“ Scheurich se zvedl a sáhl po peněženke.

„Nechte to, zvu vás. Jako poděkování za vaši pomoc.“ Už zase ten posměšný podtón.

„Není třeba,“ odpověděl a položil na stůl minci.

Vrhl poslední pohled na tetování a pak zmizel.

Stála na rozlehlém shromaždišti běžců, právě dokončila protahovací cvičení a sundala si lehkou běžeckou bundu. Měla na sobě přiléhavé zelené tričko se startovním číslem 347 na zádech. Kaštanové vlasy měla pevně stažené do ohonu, dlouhé černé legíny zdůrazňovaly její štíhlé, trénované tělo. Mezi legínami a botami se zablýskl obnažený kotník, úzký a lehce opálený.

Ta vzpomínka na hamburský maraton, kterého se oba zúčastnili, byl Thomasův první obraz Saskie, který se mu vryl hluboko do paměti. Tak hluboko, že byl jeden z prvních, který se mu opět vynořil. Stálo ho velké přemáhání, aby dál zůstával ležet na té zatracené nemocniční posteli. Věděl, že je ještě příliš slabý, aby se sám pustil do pátrání, ale velmi po tom toužil.

Proto alespoň neustále dotíral na komisaře Scheuricha. Nechápal, jak může někdo zmizet ze svého domu, aniž by policie objevila sebemenší stopu. Scheurich tvrdil, že vyčerpali všechny možnosti a že se chytili každé indicie. Sousedé údajně nic nezpозorovali, neexistovali žádní svědci, kteří by Saskii viděli. Naopak sám po Thomasovi chtěl, aby se důkladně zamyslel nad tím, zda se v jeho okolí nenalézají někdo, kdo by byl takového činu schopen. Do pojmu „okolí“ zahrnul i Thoma-

sovu firmu. Sice tam prý už šetření prováděl, hodlal je však provést znovu ještě důkladněji a začlenit do něj i ty pracovníky, které už vyloučil.

Znělo to, jako když se tonoucí stébła chytá. Během jejich rozhovoru Thomas cítil Scheurichovo zoufalství. Anebo to byla rezignace? Vzdal to už? Přinejmenším Thomasovi rodiče si to mysleli, se stížností u Scheurichových nadřízených ale nepochodili.

Musím pryč, a to co nejrychleji, pomyslel si Thomas. Musím pátrání po Saskii převzít do vlastních rukou.

Jeho matka mu přinesla její obrázek. Momentku pořízenou při oslavě narozenin jeho otce. Saskia stála v červeně kárované zástěře u grilu na uhlí a vítězně třímala v ruce grilovací kleště. Jeho otec obvykle nikoho ke grilu nepustil, dokonce ani svoje dospělé syny, ale Saskie si považoval.

Nejhorší ale bylo, že Thomas musel získat zpět svoje city k Saskii. Se vzpomínkami neměl problém, k nim měl přístup, ale s city to bylo obtížnější. Zdálo se, že s oběma údery do hlavy se všechny jeho city k ní vymazaly. Kam se poděla jeho láska, kterou k Saskii předtím bez nejmenších pochyb cítil? Nic si nenamlouval. Jeho potřeba dostat se z nemocnice a pátrat po ní vycházela v tomto okamžiku pouze a toliko ze vzteku. Nebylo tam nic jiného, žádná bolest, žádná touha po její blízkosti. Jen vztek.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále!“

Thomas očekával, že dovnitř strčí hlavu ošetřovatelka. Ale tu ženu, která nyní vstoupila do pokoje, neznal a určitě nepatřila k personálu. Byla malá, drobná, ale statná, měla poněkud divoce vyhlížející kučeravé černé vlasy, pronikavý pohled a její oděv byl spíše ležérní.

„Omlouvám se, doufám, že neruším. Pokud ano, klidně mi to řekněte, okamžitě zase vypadnu.“

„Co si přejete?“

„Jsem od policie.“

„Váš kolega tu právě byl.“

„Vím, potkala jsem ho.“ Ukázala palcem za sebe, zavřela dveře a přistoupila k jeho posteli. „Jmenuji se Priska Wagnerová a pracuji jako komisařka u policie v Harburgu.“

„V Harburgu?“

„Ano, se sídlem v Buchholzi in der Nordheide. Pokud nejste příliš unavený, ráda bych si s vámi promluvila.“

Thomas by v této chvíli byl sice raději sám, ale něco mu zabránilo poslat tu ženu pryč. Ten protiklad k Scheurichovi byl prostě až příliš markantní. Přímou překypovala energií a činorodostí. Její styl oblékání, gesta a mimika, její vyzařování – Thomas, který uměl vždy dobře posoudit uchazeče o práci ve své firmě, v ní poznal člověka, který jde neochvějně za svým cílem. Během několika vteřin se jí podařilo to, v čem Scheurich neuspěl během celého hodinového výslechu – získat si jeho důvěru.

„Ne, jsem v pořádku. Prosím, posaďte se.“

Židle, na které seděl s nohou přes nohu Scheurich, stála pořád ještě ve vzdálenosti dvou metrů od jeho lůžka.

Priska Wagnerová se na ni zadívala, pak ji odsunula stranou a usedla na okraj druhé postele, na které strávila mnoho nocí Thomasova matka, zatímco on se nacházel v umělém spánku.

„Nebudu se vás raději vyptávat, jak vám je,“ řekla. „Jistě myslíte bez ustání na svoji přítelkyni, že?“

Thomas jen přikývl.

„Byla bych na tom stejně. A taky bych toužila vstát a vydat se ji hledat. Být takhle upoutaný na lůžko je na draka.“

„Už ne dlouho. Fyzioterapie probíhá dobře. Za pár dnů jsem odtud venku.“

„Oukej. A pak? Kde byste začal hledat?“

„Já...“ Thomas se zarazil a uvažoval, zda se má komisařce svěřit se svými plány. Určitě ho bude od nich odrazovat. Ne, bude lepší, když si je zatím nechá pro sebe.

„Ještě nevím, ale všechno je lepší než se tady nečinně válet.“

Její pohled si ho pronikavě měřil. Věděla, že lže, přešla to však úsměvem.

„Co vás sem přivádí až z Buchholze?“ zeptal se jí Thomas spěšně.

„Přísně vzato mi do vašeho případu nic není,“ odpověděla. „Ale pracuji na případu, ve kterém byla použita stejná zbraň, a sice kladivo. Nesmím zabíhat příliš do detailů, ale mohu vám sdělit, že k téhle vraždě došlo v Dolním Sasku, skoro před branami Hamburku.“

„Vraždě?“ opakoval Thomas a ozvěna toho slova mu rezonovala v hlavě. Znělo děsivě a úplně cize. K něčemu takovému dochází v kriminálních filmech a knížkách, ale přece ne v jeho životě.

„A vy si myslíte, že se jedná o stejného pachatele?“

„Právě proto jsem tady, abych to zjistila. Scheurich se domnívá, že mezi našimi případy neexistuje žádná spojitost. Přesto bych vám ráda položila pár otázek. Myslíte, že to zvládnete?“

„Vypadám snad, jako bych to neměl zvládnout?“

Priska Wagnerová zvedla obočí. „Upřímně řečeno ano.“

„Je to tak špatné?“

Přikývla.

„Nu, alespoň mi nic nezastíráte. Klidně se ptejte, nemám s tím problém.“

„Seznámil jste se vy nebo slečna Laaková během týdnů před vaší cestou s někým novým? Pomocnice v domácnosti například. Nebo zahradník. Pošťák nebo dodavatel nápojů. Objevil se ve vašem životě někdo, kdo tam předtím nebyl?“

Thomas se zamyslel.

„Ne, nikdo z těch, koho jste jmenovala. Ale vedu firmu zaměřenou na poskytování služeb. Prakticky denně poznávám nové lidi.“

„Vy jste majitelem té firmy?“

„Ano.“

„Pracuje vaše firma také v oblasti domácí péče?“

Thomas zavrtěl hlavou. „Ne, dosud ne. Zprostředkováváme hlavně jednoduché služby jako montážní práce, pomoc při sklizni, místa v maloobchodě, doručování balíků, pomocné práce na stavbách a v řemeslných dílnách a tak podobně.“